

Curierul Adventist

IANUARIE 2017: 20 DE ANI DE LA NET '96 - CU INIMA SPRE „ROMÂNIA PENTRU HRISTOS + CREDINȚA ÎN ZILELE SFÂRȘITULUI + ISUS - „ÎNȚĂIUL NĂSCUT”
+ RELATIA DINTRE EVANGHELIE ȘI LITERATURA APOCALIPTICĂ (III)
+ CEI TREI ÎNGERI DIN APOCALIPSA (1) + UN MINUT DE RUGĂCIUNE

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Misiunea, între Net '96 și România pentru Hristos 2017

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

3 Editorial

Ștefan Tomoiagă

Mesaj pentru noul an

4 Info: Biserica mondială

Libertatea religioasă – prioritate a conducerii bisericii

Convocare

Suceava: Prin harul Lui!

6 Tematica lunii

Adrian Bocăneanu

20 de ani de la NET '96 – cu inima spre „România pentru Hristos”

10 Resurse pentru predicare

Traian Aldea

Credința în zilele sfârșitului

12 AMiCUS

Alexandra Muscalu

Puls AMiCUS Cluj

14 Teologie

Benone Lupu

Isus – „Întâiul născut”

19 Profetie

Daniel Olariu

Relația dintre Evanghelie și literatura apocaliptică (III)

23 Să ne cunoaștem familia adventistă

Comunitatea Crasna Vișeuului

Insulele Solomon

24 Repere ale identității

Florin Lăiu

Cei trei îngeri din Apocalipsa (1)

29 Info: De la firul ierbii

Gabriel Kadar

Florin Gheorghe Văduva

Toamnă cu binecuvântări la Gheorghe Doja

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Știați că...

Adevărat sau fals

Plante din Biblie

31 De la inimă la inimă

Georgel Pârlitu

Un minut de rugăciune

Nouă ne revine lucrarea de a ne duce sfințirea până la capăt. Când Dumnezeu vede că facem tot ce putem, atunci El ne ajută. Și îngerii ne ajută și vom fi puternici prin Hristos, care ne întărește. Nu neglija rugăciunea personală! Roagă-te pentru tine însuși! Crește în har! Înaintează! Nu sta pe loc, nu te întoarce! Numai înainte, către biruință! Curaj în Domnul (...)! Bătălia cu vrăjmașul va mai dura doar puțin, și apoi vine izbăvirea și armura va fi depusă la picioarele scumpului nostru Mântuitor.

Anul XCIV, IANUARIE 2017. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

MESAJ PENTRU NOUL AN

Deși pentru mulți dintre noi trecerea dintre ani este un prilej de sărbătoare și bucurie, uneori trecerea anilor ne întristează. Am vrea să dăm timpul înapoi sau, cel puțin, să îl ținem în loc.

Pentru noul an de har, care ne aduce mai aproape de împlinirea speranței de veacuri – revenirea lui Hristos –, primiți câteva urări. Accept și faptul de a nu fi atât de populare, dar sper să vă îndrume pe cale.

Rămâneți flămânzi. Probabil mesele de Anul Nou au fost frumos aranjate și îmbelșugate. Să vă fie așa tot anul! Și atunci de ce flămând? În Matei 5:6, Isus Însuși ne face această urare: „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire!” Foamea după lucruri nu produce foame după mântuire. Viața Mântuitorului, de la ieslea Betleemului până la crucea Golgotei, a fost o foame nepotolită de a împlini voia Tatălui.

În al doilea rând, *întâmpinați cu bucurie neașteptatul.* Fiecare an poartă în tobla lui multe necunoscute. Dar, te rog, lipește pe ușa de la intrare

cuvintele apostolului Petru: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7).

Pentru anul 2017, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea face invitația către copii și tineri, bărbați și femei, către cei care doresc să se bucure de mântuire, de a fi parte din idealul de veacuri al tuturor creștinilor, acela de a fi ASEMENEA LUI. Da, *asemenea lui Isus!*

Ce privilegiu să avem posibilitatea de a predica Evanghelia în peste 2 000 de locuri la nivel național. Odată cu implicarea ta în această campanie, va veni și binecuvântarea.

Așadar, pentru noul an, vă invit să rămâneți flămânzi după Cuvântul lui Dumnezeu, să întâmpinați neașteptatul cu bucurie și, prin puterea care vine de sus, să devenim *Asemenea Lui*. ■

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

RĂMĂNEȚI FLĂMÂNZI ȘTEFAN TOMOIAGA

PENTRU NOUL AN, VĂ INVIT SĂ RĂMĂNEȚI FLĂMÂNZI DUPĂ CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU, SĂ ÎNTÂMPINAȚI NEAȘTEPTATUL CU BUCURIE ȘI, PRIN PUTEREA CARE VINE DE SUS, SĂ DEVENIM ASEMENEA LUI.

Redeșteptare și Reformă tu, familia ta, biserica ta, semenii tăi

Copilul meu, „...sper că tu împodobești mărturisirea ta de credință cu o viață ordonată și cuvinte evlavioase. O, fii stăruitor! Fii zelos și perseverent în lucrare. Veghează în vederea rugăciunii. Cultivă umilința și smerenia. Acestea vor fi aprobate de Dumnezeu. Găsește-ți refugiul în Isus; sacrifică iubirea de sine, mândria și (...) fă-ți provizii printr-o bogată experiență creștină, ca să poți fi de folos în orice poziție pe care ți-ar cere Dumnezeu să o ocupi. Caută să lucrezi din toată inima. Lucrul făcut de mântuială nu trece testul judecății. Caută să te depărtezi cu totul de cele lumești. Nu lăsa ca mâinile să-ți fie mângiate, inima întinată, caracterul pătat de întinăriunile acesteia. Păstrează-te deoparte. Dumnezeu face chemarea: «leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul, Cel Atotputernic» (2 Corinteni 6:17, 18). «Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, să ne curățim de orice întinăriune

Apel părintesc pentru început de an

a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Domnul» (2 Corinteni 7:1).

Nouă ne revine lucrarea de a ne duce sfințirea până la capăt. Când Dumnezeu vede că facem tot ce putem, atunci El ne ajută. Și îngerii ne ajută și vom fi puternici prin Hristos, care ne întărește. Nu neglija rugăciunea personală. Roagă-te pentru tine însuși. Crește în har. Înaintează. Nu sta pe loc, nu te întoarce. Numai înainte, către biruință. Curaj în Domnul (...). Bătălia cu vrăjmașul va mai dura doar puțin, și apoi vine izbăvirea și armura va fi depusă la picioarele scumpului nostru Mântuitor. Treci de orice obstacol. Dacă viitorul pare cumva înnorat, nădăjduiește, crede. Norii vor dispărea, iar lumina va străluci din nou. Laudă pe Dumnezeu, spune inima mea, laudă pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut El pentru tine, pentru tatăl tău și pentru mine. Începe cu bine anul cel nou. Mama ta, Ellen G. White.”

(Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 1, pp. 558–559)

LIBERTATEA RELIGIOASĂ – PRIORITATE A CONDUCERII BISERICII

**REPREZENTAN-
TUL BISERICII
ADVENTISTE LA
ONU A AFIRMAT
CĂ ADVENTIȘTII
SUNT TOTAL
DEDICAȚI PRO-
MOVĂRII ȘI APĂ-
RĂRII LIBERTĂȚII
DE ÎNCHINARE
PENTRU TOȚI
OAMENII, IN-
DIFERENT DE
TRADIȚIA LOR
RELIGIOASĂ.**

Libertatea religioasă este o primă prioritate a bisericii”, afirmă reprezentantul adventist către imputernicitul ONU.

Întâlnirea evidențiază provocările libertății religioase în diferite părți ale lumii.

Reprezentantul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la Națiunile Unite, Nelu Burcea, s-a întâlnit cu nou-desemnatul raportor special al ONU pentru libertate religioasă sau de credință, Ahmed Shaheed, pentru a transmite viziunea Bisericii Adventiste cu privire la apărarea libertății religioase.

În cadrul acestei întâlniri, reprezentantul Bisericii Adventiste la ONU a afirmat că adventiștii sunt total dedicați promovării și apărării libertății de închinare pentru toți oamenii, indiferent de tradiția lor religioasă.

Nelu Burcea, director asociat al departamentului de Relații Oficiale și Libertate Religioasă al bisericii mondiale, s-a întâlnit în New York, în noiembrie 2016, cu Ahmed Shaheed, noul raportor special al ONU pentru libertate religioasă sau de credință. Shaheed este politician și diplomat veteran din Maldive, insulă în Oceanul Indian, anterior ocupând funcția de prim observator ONU pentru drepturile omului în Republica Islamică a Iranului.

„Am urmărit activitatea dr. Shaheed ca raportor special pentru drepturile omului în Iran și am fost uimit de dedicarea sa plină de pasiune pentru apărarea celor fără apărare și ridicarea glasului

lui pentru cei care nu au voie să deschidă gura”, a afirmat Burcea. „În timpul conversației avute, această impresie a fost deplin confirmată. Apreciez posibilitatea de a lucra cu dr. Shaheed în promovarea primei libertăți – libertatea de a crede și a te închina potrivit propriei conștiințe.”

În cadrul întâlnirii, pastorul Nelu Burcea i-a prezentat doctorului Shaheed o perspectivă a lucrării Bisericii Adventiste și a eforturilor depuse, pe o perioadă de aproximativ 150 de ani, în vederea apărării și extinderii libertății religioase pentru oamenii de orice credință. Cei doi au discutat și despre provocările actuale ale libertății religioase în diferite părți ale lumii.

Numirea lui Shaheed la ONU vine după pensionarea lui Heiner Bielefeldt, care a fost raportor special al ONU pentru libertate religioasă sau de credință din august 2010.

„Acum, când își începe activitatea, dr. Shaheed va construi pe temelia solid așezată de slujirea plină de dedicație a profesorului Bielefeldt”, a spus dr. Ganoune Diop, director al departamentului de Relații Oficiale și Libertate Religioasă al Bisericii Adventiste.

Diop, care anterior ocupase poziția de reprezentant al bisericii la ONU, a colaborat îndeaproape cu Bielefeldt în cursul anilor. El îl caracteriza ca pe un „elocvent, eficient și sensibil apărător al libertății religioase – unul care nu ezită să-și ridice glasul împotriva celor puternici pentru apărarea minorităților, sau a celor care sufereau sub legislații represive sau trăiau în medii ostile. Dorim ca dr. Shaheed să continue să extindă moștenirea lăsată de profesorul Bielefeldt.”

Ca reprezentant al bisericii la ONU, Burcea călătorește în mod regulat la sediile ONU din New York și Geneva pentru a participa la întâlniri, inclusiv la sesiunile Consiliului ONU pentru Drepturile Omului, care au loc de cel puțin trei ori pe an. Misiunea sa este de a promova Biserica Adventistă pe arena internațională și de a construi relații pozitive cu aceia care împărtășesc idealurile bisericii în domenii cum sunt drepturile omului și asistență umanitară. ■

Preluare Buletin ANN, **Bettina Krause**, director comunicare, Asociația Internațională de Libertate Religioasă, 5 decembrie 2016.

CONVOCALE

În perioada 23 aprilie – 9 mai 2017 sunt convocate oficial Adunările generale electivale ale tuturor Conferințelor, după următorul program:

CONFERINȚA	DATA	LOCUL	ORA
BANAT	07.05.2017	Arad–Salem, str. Augustin Doinaș nr. 36	9:00
MOLDOVA	02.05.2017	Bacău–Centru, str. Energiei nr. 23	9:00
MUNTENIA	23.04.2017	Capela ITA, str. Șoseaua Decebal nr. 11-13, Cernica	9:00
OLTENIA	26.04.2017	Craiova–Centru, str. 24 Ianuarie nr. 2	9:00
TRANSILVANIA DE NORD	09.05.2017	Cluj-Napoca–Speranța, str. Moșilor nr. 47	9:00
TRANSILVANIA DE SUD	04.05.2017	Târgu Mureș D (sediul Conferinței), str. Predeal nr. 120	9:00

SUCEAVA: PRIN HARUL LUI!

Prin harul lui Dumnezeu, tinerii din bisericile adventiste din județul Suceava, la sfârșit de an, când în jurul nostru se vorbește și se cântă mult despre nașterea Domnului Hristos, au slujit lui Dumnezeu și semenilor prin muzică, poezie și prin rostirea Cuvântului Domnului. Grupul coral „AmaDeus”, condus de pastorul Beniamin Gavril, a susținut o serie de concerte, dintre care amintim concertul din municipiul Suceava, susținut pe scena pregătită de primărie, chiar în centru, lângă Casa de Cultură. Membrii bisericii, însoțiți de invitații lor, la care s-au alăturat foarte mulți dintre cei care veniseră să asculte programul altor coruri sau formații muzicale, și-au manifestat entuziasmul prin cuvinte de laudă la adresa lui Dumnezeu, dar și prin aplauze.

Doamna Teișanu Gabriela, consultant artistic în artă populară din cadrul Centrului Cultural Bucovina, care, la un moment dat, a cântat împreună cu noi, a declarat cu lacrimi în ochi la încheierea programului: „În seara aceasta mergem acasă cu inimile mai pline, pline de dragostea lui Dumnezeu. Să lăsăm ca această dragoste divină, prin noi, să ajungă mai departe și la semenii noștri.”

Au fost momente inedite, înălțătoare. Un astfel de moment a fost și ocazia în care tinerii bisericii din Suceava au susținut un program chiar în biserica adventistă din oraș la care au participat mulți invitați. Această serie de concerte a continuat și în alte localități, cum ar fi Fălticeni sau Mitoc, și au

avut o încununare frumoasă în ocazia în care s-a cântat în incinta Iulius Mall din Suceava.

Bucuria slujirii și dorința de a fi „asemenea Lui” s-a manifestat în acțiunea desfășurată de departamentul Lucrarea Personală al Bisericii Adventiste Suceava. Mai mult de 20 de familii sărace din oraș, alese în urma consfățuirii cu responsabilii de la primărie și în urma anchetei sociale desfășurate de biserică, au beneficiat timp de mai mulți ani de câte un cadou substanțial pus la dispoziție de biserica locală, pregătit și oferit cu drag și anul acesta de cei care au înțeles să-L slujească pe Dumnezeu în persoana semenilor lor, „asemenea Lui”. Mulțumim lui Dumnezeu pentru acest har! ■

A consemnat **Săvel Lupu**, pastor în Conferința Moldova.

20 DE ANI DE LA NET '96 – CU INIMA SPRE „ROMÂNIA PENTRU HRISTOS”

**ÎN PROGRAMELE
NOASTRE DE
EVANGHELIZARE,
PARTICIPANȚII
SUNT CHEMAȚI
SĂ PRIMEASCĂ,
PRIN CREDINȚĂ,
MÂNTUIREA
OFERITĂ GRATU-
IT DE DOMNUL
HRISTOS, SĂ
AIBĂ EXPERIEN-
ȚA AUTENTICĂ A
POCĂINȚEI ȘI SĂ
CONSTRUIASCĂ
O VIAȚĂ DE AS-
CULTARE FAȚĂ DE
TOATĂ VOINȚA
DESCOPERITĂ A
LUI DUMNEZEU.**

Dacă aveți vârsta de 25-30 de ani sau mai mult și dacă sunteți în Biserica Adventistă de douăzeci de ani sau mai mult, sunt șanse destul de mari să aveți amintiri despre un eveniment numit, oarecum codificat, NET '96. Nu ar fi de mirare totuși ca amintirile de la NET '96 să se combine cu cele de la NET '98 și cu cele de la Fapte 2000, un eveniment asemănător, desfășurat la București în septembrie–octombrie 1999.

Trecerea acestor douăzeci de ani de la NET '96 a fost marcată printr-o vizită în România a vorbitorului principal al aceluia program, iubitul pastor Mark Finley, în perioada 9–14 noiembrie. Chiar în seara în care a sosit, pastorul Finley a participat la o emisiune aniversară înregistrată la Speranța TV.¹ În zilele care au urmat, împreună cu fr. Finley am călătorit în câteva orașe importante, și anume Bacău, Tg. Mureș și Arad, unde au avut loc programe publice, iar fr. Finley i-a captivat pe ascultători cu predicarea sa atât de caracteristică, solid întemeiată pe Sfânta Scriptură, avându-L în centru pe Domnul Hristos, transmitând speranță și curaj pentru o viață creștină triumfătoare.² La Tg. Mureș, fr. Finley a fost și invitatul special pentru Convenția Națională ASI.

Ne întorcem din nou spre istorie. La scurtă vreme după ce transmiterea de programe de televiziune prin satelit a devenit posibilă tehnic și accesibilă pentru public, iar primele videoproiectoare au început să intre în producția de serie, liderii Bisericii Adventiste au sesizat potențialul major al acestor noi mijloace tehnice pentru îndeplinirea misiunii ei. Un program al bisericii putea fi filmat la locul de desfășurare și transmis, aproape instantaneu, printr-un satelit sau printr-un sistem de sateliți, oriunde în lume, recepționat cu o antenă de satelit și proiectat într-o biserică sau într-o sală publică și integrat într-un proiect local. Pe de o parte, prin aceste mijloace tehnice noi la acea vreme, toate bisericile puteau să beneficieze de tot ce avea mai bun biserica noastră în domenii ca predicarea biblică, muzica religioasă, medicina stilului de viață etc. Astfel, bisericile lo-

cale, multe dintre ele cu resurse umane limitate, se simțeau foarte încurajate să fie active, să aducă prieteni și vizitatori, știind că aceștia vor fi întâmpinați cu un program de cea mai bună calitate. De asemenea, participarea simultană a sute și mii de biserici din diferite țări ale lumii a generat un spirit de solidaritate, un sentiment că participăm la ceva cu adevărat extraordinar, o pregustare a ultimei vestiri a Evangheliei pentru orice făptură de pe fața pământului.

În avangardă

Într-o emisiune *Punctul de plecare*, filmată cu cinci ani în urmă, regizorul Martin Doblmeier, care a produs trei filme documentare ample despre Biserica Adventistă (fără ca el însuși să fie adventist), a remarcat un aparent paradox: adventiștii de ziua a șaptea cred că primele capitole din Geneza trebuie înțelese în mod literal, ca o descriere faptică a apariției recente a vieții pe planeta noastră, ceea ce îi pune în conflict cu majoritatea oamenilor de știință; dar aceiași adventiști sunt în avangarda folosirii celor mai recente descoperiri științifice în domenii ca medicina și comunicațiile. Într-adevăr, adventiștii au fost printre primii care au folosit radioul și apoi televiziunea pentru emisiuni religioase.

În ce privește transmisia de programe video prin satelit, adventiștii nu au fost primii care să o folosească în scopuri religioase, dar au fost cu siguranță primii care să pregătească și să transmită cicluri ample de predici, întinse pe cinci sau șase săptămâni, care să prezinte ansamblul adevărilor mântuitoare, așa cum sunt descoperite în Sfânta Scriptură. Evenimentele creștine transmise prin satelit organizate până atunci se limitau la una sau două, maximum trei adunări. Punctul central îl reprezenta apelul puternic de a-L primi imediat pe Isus Hristos ca Mântuitor și nu se spunea prea mult despre viața de după acest act de credință. Noi, ca adventiști, ne bucurăm să avem un sistem întreg de adevăruri și învățături care

ii conduc pe cei doritori să Îl primească pe Isus Hristos ca Mântuitor, dar și să trăiască o viață în care El este Domn peste toate aspectele vieții. În programele noastre de evanghelizare, și deci și în așa-numitul NET, participanții sunt chemați să primească, prin credință, mântuirea oferită gratuit de Domnul Hristos, să aibă experiența autentică a pocăinței, dar și să meargă mai departe, să construiască o viață de ascultare față de toată voința descoperită a lui Dumnezeu.

În anul 1995, primul program de felul acesta a fost organizat și transmis pe teritoriul Statelor Unite. Pornind de la acea experiență pozitivă, s-au început imediat pregătirile pentru un program similar care să fie transmis și pe alte continente. În emisiunea aniversară de la SperanțaTV, fr. Finley a spus: „Conducerea bisericii a înțeles că putem implica bisericile într-un proces cu o viziune mondială, că putem să mergem mai departe decât am făcut-o vreodată, și să avem mii și mii de biserici, din multe culturi, în multe limbi, în care credincioșii să-și invite prietenii și să proclamăm Evanghelia printr-un mesaj transmis dintr-un singur loc. Așadar, la baza acestui program de evanghelizare de tip NET, a acestor transmisiuni prin satelit, a fost mandatul pe care ni l-a dat Hristos și convingerea, pasiunea inimii noastre, că trebuie să-L prezentăm pe Isus la cât mai mulți oameni.”

România, o participare uimitoare

Astfel au început pregătirile pentru NET '96. Prezentările urmau să aibă loc la Orlando, Florida, de unde aveau să fie transmise la Three Angels Broadcasting Network (3ABN), unde aveau să se adauge traducerile simultane în câteva zeci de limbi. Apoi, semnalul avea să fie ridicat la satelit și recepționat în diferite părți ale lumii cu o antenă parabolică, pentru a fi apoi proiectat pe ecran.

Pastorul Mark Finley, care în acel timp era directorul programului de televiziune It Is Written (Stă Scris), a fost desemnat să fie vorbitorul, iar pastorul Brad Thorp avea să fie organizatorul evenimentului pe plan internațional. A fost adoptat titlul general al seriei de 26 de prezentări, și anume „Descoperiri în profeție — Anul 2000 și dincolo”. Programul fiecărei seri avea să cuprindă, pe lângă predică și muzică, un punct de sănătate. În aceeași emisiune aniversară de la SperanțaTV, Brad Thorp a declarat, prin Skype:

„Am inclus și o prezentare de sănătate din dorința a călca pe urmele lui Isus. Am dorit să lucrăm cum a lucrat Isus, să arătăm compasiune față de oameni și să-i ajutăm să reducă riscul pen-

tru boli de inimă, cancer, diabet etc. și să trăiască o viață sănătoasă, împlinită și plină de bucurie.”

Când au început discuțiile despre participarea internațională la acest program, România nu a fost luată în calcul. La începutul anului 1996, fr. Thorp, aflat la Arad pentru un program de evanghelizare, a discutat cu pastorii prezenți și cu conducerea bisericii și ne-a spus: „Aș dori să știți despre acest proiect, dar el nu este pentru voi din două motive: voi sunteți deja activi din punct de vedere misionar și nu aveți nevoie de acest mod de lucru, care este și mult prea scump pentru voi.” Într-adevăr, echipamentul pentru o singură biserică costa în jur de 1 700 de dolari, într-o vreme în care salariul mediu era echivalentul a 75 de dolari pe lună!

Fr. Thorp își amintește că cineva a spus atunci: „Poate că totuși vom reuși să avem și noi măcar o biserică, sau câteva, care să fie în stare să cumpere aparatura necesară.” Vestea a început să se răspândească printre pastori și prin biserici. Cei mai inimoși au început să strângă bani, iar exemplul lor a fost urmat și de alții. Mulți au făcut sacrificii ieșite din comun. Cei care lucrau în străinătate au contribuit și ei din plin. În fața acestui impresionant efort, Diviziunea Euro-Africa a bisericii noastre a decis, de asemenea, să ne ajute. Într-o jumătate de an, numărul bisericilor care au putut să adune suma necesară a fost de peste 330! Cu acest număr, Biserica Adventistă din România a fost, pentru mai mulți ani, pe primul loc din toată lumea, cu excepția, desigur, a țării organizatoare, Statele Unite!

S-a făcut planul ca și bisericile care nu au putut să cumpere aparatele să urmărească programul puțin mai târziu, înregistrat pe casete video. Unii credincioși au luat casetele și le-au urmărit acasă, împreună cu prietenii pe care i-au invitat. În emisiunea aniversară, este și mărturia mișcătoare a unei surori al cărei soț, diagnosticat cu un cancer avansat chiar înaintea începerii programului, a urmărit programul acasă, pe casete, a fost convins, s-a botezat și și-a încheiat viața după numai câteva săptămâni.

În emisiune și pe parcursul călătoriei prin țară cu fr. Finley, am fost uimit cât de bine își amintea istorisirii legate de sacrificiile făcute pentru cumpărarea echipamentului în țara noastră. În mod evident, el fusese foarte impresionat și a spus, în repetate rânduri, cum exemplul nostru a trezit la acțiune biserica din țări mai bogate.

**ADVENȚIȘII AU
FOST PRINTRE
PRIMII CARE
AU FOLOSIT
RADIOUL ȘI APOI
TELEVIZIUNEA
PENTRU EMISIUNI
RELIGIOASE.**

În paralel, a avut loc un intens efort de pregătire a bisericii. Pastorul Lucian Cristescu, de la Uniune, și colaboratorii săi, coordonatorii activității de evanghelizare de la cele șase Conferințe, au pus la punct un program cuprinzător, bazat pe rugăciune și consacrare personală, dezvoltarea de relații calde cu prietenii, colegii și rudele din cercul nostru de influență, studierea Bibliei împreună cu cei deschiși și pregătirea lor pentru a participa la evenimentul transmis prin satelit.

Îndoieli și dificultăți depășite prin credință

Sigur că nu toată lumea a fost la fel de entuziasmată și încrezătoare. Unii erau foarte sceptici că oamenii vor veni să urmărească, seară de seară,

un program proiectat pe peretele din față al bisericii. Alții aveau rezerve cu privire la însăși ideea de a aduce în biserică aparate de televiziune.

Aparatele au venit cu puțin timp înainte de declanșarea evenimentului, iar montarea lor s-a dovedit mai dificilă decât ne-am așteptat, mai ales că aproape nimeni nu era pregătit să o facă. Cu toate acestea, când a sosit prima seară, practic toate bisericile erau conectate! Sălile erau pline, atmosfera era entuziastă, inimile organizatorilor erau legate de cer în rugăciune fierbinte ca totul să meargă bine. Semnalul de început, acum de neuitat, cu acea trompetă penetrantă, s-a auzit exact la ora stabilită, și, în curând, fr. Finley a început prima predică. Am avut marele privilegiu să fiu vocea sa în limba română. Aflat la o mie de kilometri de Orlando, dar la opt mii de kilometri de țară, aveam pe cap niște căști mari, care să izoleze urechile de propria mea voce, și cu teamă, apoi cu încredere, cu entuziasm, poate cu inconștiență, m-am avântat în traducerea simultană, fără pauzele obișnuite pentru traducere.

Cincizecime contemporană

Nu știi dacă ați putea să vă imaginați sala în care se aflau cei aproape patruzeci de traducători, pentru limbi de pe toată fața pământului... Despărțiți între ei prin niște panouri subțiri, toți aceștia vorbeau deodată, adesea la cel mai înalt nivel sonor al vocii lor, unii chiar gesticulând ca și când erau ei înșiși în fața mulțimii. Unii ar fi numit vacarmul acela de voci amestecate un fel de turn Babel. Pe fr. Thorp, care era cu noi, îl făcea însă să se gândească la o experiență mai veche de predicare a Evangheliei în multe limbi, și anume Cincizecimea!

Traducătorii aveau în față un mic televizor pe care urmăreau desfășurarea programului, un microfon și, foarte important, niște căști mari pe urechi, în care aveam sunetul. Căștile mai aveau și rolul să ne izoleze gura de urechi. Dacă ne-am fi auzit propria voce, nu ne-am mai fi putut concentra asupra discursului pe care-l aveam de tradus și părți importante din predică ar fi fost pierdute. Nu credeți că asta ilustrează raportul pe care trebuie să-L avem cu Dumnezeu în rugăciune sau atunci când citim sau auzim Cuvântul Său? Suntem tentați să ne auzim pe noi sau părerile oamenilor, iar când suntem mai atenți la ce spunem noi, pierdem ce vrea să ne spună Dumnezeu. Scriptura ne spune să fim grabnici la ascultare și aceasta este cheia unei legături reale cu Dumnezeu.

Și, când primul program s-a terminat, am început să aștept veștile din țară — cum a fost recepția, ce evenimente ieșite din comun s-au petrecut, câți participanți au venit în bisericile noastre. Deși atât de departe, rareori am fost atât de intens conectat la biserica din țară. Și veștile erau de-a dreptul uimitoare, semne de netăgăduit ale acțiunii lui Dumnezeu în biserica Sa. Vizitatorii erau cucerțiți de mesajul biblic atât de clar și viu. Credincioșii trăiau cu totul pentru misiune — și Dumnezeu le arăta aprobarea Sa: într-un loc prin aparate care au mers deși legăturile nu fuseseră corect făcute, în altă parte prin mașini care alergau seară de seară să-i aducă și să-i ducă pe vizitatori, iar benzina din rezervor nu scădea, și în multe locuri prin prezența surprinzătoare a celor mai puțin promițători invitați!

Cu engleza destul de sărăcicioasă pe care o mânuiam atunci, traduceam aceste statistici, vești și experiențe și le trimiteam prin e-mail (și acesta era o noutate pe atunci) fratelui Finley, celor implicați în acest proiect, conducătorilor bisericii și prietenilor de pretutindeni ai țării noastre. Și acele istorisiri nu s-au șters. Pe parcursul călătoriei prin țară cu fratele Finley, am fost uimit cât de multe dintre ele își amintea! De fapt, niciodată nu mi-a cerut să-i reamintesc ceva din ce s-a întâmplat atunci, dar în fiecare predică a vorbit despre asta cu detalii precise și cu o emoție pe care cei douăzeci de ani nu o șterseseră.

Și, pe măsură ce programul înainta, apelurile la predare și primirea Domnului Hristos au devenit tot mai directe și mai călduroase, inimile au început să se topească, s-au luat decizii radicale, s-au produs convertiri de necontestat. Toată iarna aceluși an, cei care au luat decizia cea mare au fost pregătiți pentru botez. Dintre cei botezați atunci sau mai târziu, unii sunt astăzi pastori ai bisericii, ca frații Daniel Popa și Cristian Trenchea, mulți alții sunt prezbiteri și lideri misionari — unii dintre ei au participat la emisiunea aniversară și la adunările din Bacău și din Arad. Chiar și astăzi se botează persoane care declară că NET '96 a fost momentul întâlnirii lor decisive cu Mântuitorul! Iar rezultatele complete nu vor fi cunoscute decât la marea întâlnire din ceruri.

Biserica din România, timp de decenii izolată de mișcarea adventistă mondială, trăia din plin experiența unității în misiune, a solidarității cu marea noastră familie internațională. Dumnezeu a aprobat încrederea cu care ne-am însușit inițiativa aceasta și dăruirea cu care am aplicat-o.

Printre ramificațiile îndepărtate ale aceluși eveniment, putem să numim chiar existența ca-

nalului nostru de televiziune, SperanțaTV — care împlinește anul acesta zece ani de la lansare!

După douăzeci de ani, un nou sunet de trâmbiță

Cele petrecute în toamna anului 1996 au intrat în istorie. Aparatele cumpărate cu atâta sacrificiu și-au făcut cu prisosință datoria în anii care au urmat, dar acum sunt depășite tehnic și ca idee de misiune. Atunci, am fost fericiți să primim în fiecare biserică același program, tot ce avea mai bun organizația noastră în predicare, muzică și sănătate. Dar au fost douăzeci de ani în care am crescut, am învățat să putem să facem mai mult decât am știut atunci. Și societatea s-a schimbat, este mai puțină încredere în autoritate și programe centralizate și multă nevoie de autenticitatea experienței personale, de căldura iubirii dezinteresate. Ca și acum douăzeci de ani, nu suntem scutiți de îndoieli și de dificultăți. Dar Dumnezeu nu a dat un ordin de retragere — și nici nu va da vreodată! El ne conduce mai departe și ne promite să facă din nou minuni: „Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă mai uitați la cele vechi! Iată, voi face ceva nou, și-i gata să se întâmple: să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie, și râuri în locuri secetoase” (Isaia 43:18,19).

Zilele trecute, m-am aflat într-o mare sală din Atlanta, unde erau adunate câteva mii de persoane pentru un serviciu divin de laudă. Președintele bisericii noastre mondiale, pastorul Ted Wilson, a vorbit cu pasiune despre chemarea acestui timp: implicarea fiecăruia dintre noi în misiune. Când a spus că în curând va merge în România și va predica într-o comună de lângă București, iar soția sa, Nancy, într-o altă comună de lângă București, se vedea cât de mult așteaptă să vină în mijlocul unei biserici vii, iubitoare și care crede în misiune.

Știu că pregătirile au început de mult și simt din nou febrilitatea și speranțele care ne-au înșuflețit acum douăzeci de ani. În miezul iernii, credința va fi un foc de nestins. Inimile noastre trebuie să fie atât de calde pentru Hristos și pentru oamenii pe care El i-a iubit cu prețul vieții Sale, încât să topească atât gheața prejudecăților și mândriei celor din jur, cât și zgura egoismului și necredinței din viața noastră. Cât de mult dorește Dumnezeu să deschidă drum prin mare și prin Iordan către Canaanul care, în sfârșit, se zărește! El va face un lucru nou și nemaiauzit — să fim gata să-L urmăm! ■

Adrian Bocăneanu este pastor, fost președinte al Bisericii Adventiste din România.

INIMILE NOASTRE TREBUIE SĂ FIE ATÂT DE CALDE PENTRU HRISTOS ȘI PENTRU OAMENII PE CARE EL I-A IUBIT CU PREȚUL VIEȚII SALE, ÎNCÂT SĂ TOPEASCĂ ATÂT GHEAȚA PREJUDECĂȚILOR ȘI MÂNDRIEI CELOR DIN JUR, CÂT ȘI ZGURA EGOISMULUI ȘI NECREDINȚEI DIN VIAȚA NOASTRĂ.

¹ Emisiunea „Ediție specială — 20 de ani de la NET'96” poate să fie urmărită la <http://www.sperantatv.ro/web/editie-speciala-20-de-ani-de-lanet-96-realizator-adrian-bocaneanu-18-11-2016/>

² Cele patru predici ale fr. Mark Finley au fost înregistrate de SperanțaTV în vederea transmiterii.

CREDIȚA ÎN ZILELE SFÂRȘITULUI (SCHIȚĂ DE PREDICĂ)

Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6).

Ilustrație

În fața gropii, pastorul ține ultima predică, spunând: „Avem un Dumnezeu mare și puternic!” „Amin!” răspund oamenii. „Isus Hristos a biruit mormântul și S-a înălțat la cer!” „Amin!” spun oamenii. „Isus Hristos S-a dus să ne pregătească locurile și va reveni să ne ia la Sine!” „Amin!” spun oamenii. „Fratele nostru, care a adormit și pe care acum îl depunem în țărâna pământului, se va scula și el în ziua învierii ca să-și ia partea de moștenire!” Și nu s-a mai auzit nimic... După câteva secunde, groparul răspunde: „Nu mai învie nimeni!” Pastorul îi răspunde: „Dacă crezi într-un Dumnezeu puternic, dacă crezi că Isus a murit, că a înviat și că va reveni, de ce nu crezi și ultima secvență a lucrării Sale, învierea?”

Credința creștinilor din ultimele zile dinaintea revenirii lui Isus

Câteva texte ne vorbesc despre aceasta:

2 Timotei 3:1,5 – „În zilele din urmă vor fi vremuri grele”, pentru că oamenii vor avea „doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.”

Luca 18:8 – „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”

Matei 24:23-26 – „Dacă vă va spune cineva: «Iată, aici este Hristosul», să nu credeți!”

1 Timotei 4:1 – „Dar Duhul spune lămurit că, în timpurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri amăgitoare și de învățăturile demonilor...”

2 Timotei 4:3 – „Căci va veni vremea când nu vor suporta învățătura sănătoasă..., își vor întoarce urechea de la adevăr spre istorisirii închipuite.”

Ce este credința? Definiția credinței: Evrei 11:1,6

– *Ipostazis*: un document despre moștenirea viitoare, convingerea că o vei avea.

– Singura condiție prin care te poți apropia de Dumnezeu.

– Convingerea că El este, există! – acceptarea intelectuală, teoretică.

– Convingerea că El răsplătește, că poate să-ți ofere totul, că Se ține de făgăduința făcută.

– Acceptarea cu sufletul, adeziunea totală la făgăduințele Domnului.

Exemplul poporului Israel la hotarele Canaanului: Numeri 13:26-33

Timpu: după 1 an și 4 luni de la Exod; după 2 luni de la Sinai.

După o mulțime de evenimente extraordinare: plăgile, trecerea Mării Roșii, teofania de la Sinai, sanctuarul, norul, mana, apa din stâncă...

După raportul iscoadelor și gustarea roadelor țării: țara este bună!...

După dovezi incontestabile ale prezenței și puterii lui Dumnezeu în favoarea lor, are loc cea mai profundă, tristă și dezastruoasă manifestare a necredinței lor: Nu putem merge înainte!

Argumente ale răzvrătirii

– Țara este rea, „mănâncă pe locuitorii ei!”

– Țara este puternic fortificată și nu o putem cuceri.

– Locuitorii sunt uriași și puternici, nu-i putem bate!

– O denaturare grosolană a adevărului: dacă țara era rea, cum de avea roade excelente și oameni uriași? Dacă sunt cetăți cu ziduri mari, de ce nu au spus că multe cetăți nu au ziduri, căci aceasta era realitatea? Uriașii erau doar într-o parte, iar majoritatea locuitorilor erau oameni ca și ei. Răzvrătirea nu analizează corect argumentele, nu este logică, ci sentimentală, pătimășă.

Raportul bun al lui Caleb și Iosua, versetul 30: „Să mergem... pentru că vom învinge!”

Trei argumente:

– Canaanii nu mai au protecția divină, harul s-a încheiat pentru ei.

– Domnul nu mai este cu ei, sunt singuri.

– Țara este foarte bună și merită să facem totul pentru a o avea.

Credința este elementul esențial în orice activitate firească și spirituală. Ea se bazează pe:

– Acceptarea intelectuală, cu mintea – Dumnezeu este, există, este prezent.

– Dovezile vizibile avute de ei până aici.

– Declarația lor: „Să nu ne mai vorbească Domnul, te credem pe tine (Moise).

– Dumnezeu răsplătește în viitor: manifestarea credinței active, din suflet. Avraam aștepta răsplata divină, „cetatea care are temelii tari, al cărei Arhitect și Constructor este Domnul”. Moise nu dorea să fie fiul fiicei lui faraon, ci aștepta răsplătirea poporului său. A crede în răsplata divi-

nă înseamnă să privești dincolo de lumea materială, prezentă, spre viitor și să trăiești în viitor!

Rugina (cancerul) credinței

- Patima, pornirea ilocică, sentimentală.
- Refuzul de a privi argumentele și a le interpreta logic, realist și calm.
- Mulțimea: a te lua după curentul vremii.
- Spiritul de critică, murmurare, acuzare și împotrivire.

Argumente pentru credință

- Făgăduințele lui Dumnezeu: El a promis această țară lui Avraam.
- Profețiile biblice: 400 de ani, până nelegiuirea canaanitilor va atinge vârful...
- Legământul cu Dumnezeu: Eu sunt Tatăl vostru și voi - copiii Mei; orice tată pregătește o casă...

Dezlănțuirea patimilor firești - dovada lipsei de credință

Au luat pietre să-i ucidă pe Caleb și Iosua, Moise și Aaron..., oamenii credinței. Puteri demonice puseseră stăpânire pe ei prin ură, mânie, răutate, răzbunare, care acum erau gata să se dezlănțuie ca o furtună și să-i nimicească pe oamenii credinței.

Intervenția lui Dumnezeu: „Slava Domnului s-a arătat în Cortul Întâlnirii tuturor fiilor lui Israel.” Când ajungem prea departe, când suntem într-un mare pericol, atunci intervine Dumnezeu. Poporul se oprește din pornirea furioasă a răzbunării: Dumnezeu există, incontestabil! Moise merge la sanctuar pentru a discuta cu Dumnezeu. Este a doua oară când Dumnezeu îi cere să-L lase să nimicească acest popor. Moise mijlocește pentru popor: Ce vor zice egiptenii? Ce faci cu făgăduințele Tale...?

Dumnezeu îi iartă, dar îi pedepsește: patruzeci de ani în pustie! Toată generația respectivă nu va intra în Canaan, va muri în pustiu, fără morminte precise. O nouă generație, dacă va fi mai bună, va putea cuceri Canaanul. Condiția: credința în răsplata divină, adevărata credință, *ipostazis*.

Spiritul răzvrătirii

Se manifestă sub toate formele și în toate situațiile. La porunca: „Mergeți înainte!” spun: „Nu”, se răzvrătesc, iau pietre. La porunca: „Nu mergeți!”, iar se opun și pleacă, doar pentru a fi înfrânți. Răzvrătirea și încăpățănarea religioasă: fanatism, fundamentalismul de astăzi. Atitudinea acestora se bazează pe obiective bune: „Vrem în Canaan!”, „Moralitate, decență, familie biblică!”, dar căile de implementare sunt firești: ambiție, intoleranță, persecuție, ură. Realizare omenească fără aprobare divină. Când vrei să faci un lucru bun, dar nu ai aprobarea lui Dumnezeu, rezultă un dezastru, un rău și mai mare.

Fanatismul religios, lupta dintre fundamentalism și secularism, adevărata realitate politică a zilelor noastre, împărțirea lumii de azi stau la baza conflictelor din societate. Adevărul este din ce în ce mai puțin plăcut pentru inimile firești din ambele grupe.

Oameni neconsacrați, nespirtuali, dar cu o formă de evlavie și stăpâniți de patimi, orgolii, egoism, devin extrem de violenți. Ei cred că sunt chemați să facă o lucrare pentru Dumnezeu. Se cred unelte ale teocrației divine, de mult apuse; sunt cei mai periculoși, ei denaturează Cuvântul lui Dumnezeu și aplică doar ce le place lor. Aceasta este credința din zilele din urmă!

Unii nu cred că Dumnezeu există (secularii) și vor să trăiască în toate poftele lor; alții cred că Dumnezeu există și vor să facă raiul pe pământ, să impună legile lui Dumnezeu cu forța. De ce? Pentru că nu cred în răsplata divină, într-o altă lume, fericită, morală, care se va instala la a doua venire a Domnului Hristos. Ei nu se pregătesc pentru lumea viitoare, ci trăiesc în prezent, plini de ură și patimă.

Oameni ai credinței

Oameni care așteaptă și grăbesc venirea lui Isus (2 Petru 3:12,13). Ei privesc înainte, analizează evenimentele în lumina profeției Bibliei, se roagă lui Dumnezeu pentru înțelepciune și comportament adecvat: „Fiți înțelepți!”

Faptele 4:13 - Îndrăzneală, curaj, argumentație biblică sănătoasă, gata să sufere, dar blânzi, liniștiți și plini de dragoste pentru toți.

Faptele 24:14-16,24 - Declarația de credință a lui Pavel făcută în închisoare a cutremurat inimile acelor păgâni și i-a făcut să tremure.

Dumnezeu are nevoie de oameni cu o credință autentică, asemenea lui Caleb și Iosua, Pavel și Petru. Dumnezeu are nevoie de misionari în orașele și satele de azi, care să ardă de dragoste pentru Dumnezeu și care să fie serioși lucrători pentru El.

Apel

Cine vrea să vină de partea Domnului acum, la hotarele Canaanului?

Cine vrea să renunțe la sine, la plăceri pentru a duce lumina Evangheliei și altora?

Cine crede că vom intra curând pe porțile Canaanului ceresc și are această *ipostazis*, acest document al moștenirii sale viitoare? ■

Lect. univ. dr. **Traian Aldea** este profesor de arheologie la Institutul Teologic Adventist.

PULS AMICUS CLUJ

Mass-media este inundată de o perioadă bună de timp cu slogane de genul: „Tinerii sunt o resursă vitală pentru dezvoltare, fiind agenții-cheie ai schimbării sociale” (Cosmin Chiriță, delegat ONU). „Considerăm că este momentul potrivit pentru ca generația noastră să acționeze” (Eliza Chirilă, delegat ONU). „Tinerii alcătuiesc pentru orice societate resursele umane esențiale pentru dezvoltarea socială” (Fundatia LEADERS România). Deși am scris doar trei exemple, mediul online e încărcat de articole, eseuri, cărți, discursuri, versuri, citate, prin care se afirmă că tinerii sunt considerați o forță a societății. Relevant sau nu, majoritatea tinerilor ce alcătuiesc „forța” își petrec anii studenției fiind voluntari; numai la sfârșitul anului 2014, România avea aproape 92 000 de ONG-uri. Cât de relevant este AMiCUS Cluj-Napoca printre 92 000 de ONG-uri? Face diferența sau e un alt număr înregistrat într-o statistică?

Nu vrem să trăim în trecut și nici să visăm cu ochii deschiși la viitor. Fără să uităm experiențele din anii anteriori, care ne sunt exemple pentru

prezent, și fără să uităm scopul pe care îl avem pentru viitor, o să vă scriem de ce AMiCUS Cluj-Napoca ESTE relevant și FACE diferența astăzi, acum și aici.

AMiCUS Cluj-Napoca este o echipă de tineri care cred că forța și acțiunea încep de la o prietenie autentică. Prietenii din AMiCUS Cluj se bazează pe încredere, ajutor necondiționat, întrebări și controverse create în spirit de creștere, un Dumnezeu care ne cuprinde pe toți și ne lărgeste perspectiva.

Totul începe luna de la ora 20:00. Un comitet de zece oameni care se întâlnesc și dau tonul săptămânii, lunii, anului. Miercurea ne adunăm cu toții pe Moșilor nr. 47, la o întâlnire. Jocuri, dezbateri, creativitate, ceai, biscuiți, rugăciune, întrebări, muzică, proiecte, discuții, toate creează un context în care eu, studentul de peste zi la facultatea X, devin, brusc, tânărul entuziasmat să schimb lumea, împreună cu prietenii mei. Idealist, ar spune unii. Normal și realizabil, ar spune amicușii din Cluj.

AMiCUS Cluj-Napoca este o echipă de tineri care știu că, fără transpirație și acțiune, creativitate

„NIMENI SĂ NU-ȚI
DISPREȚUIASCĂ
TINEREȚEA,
CI FII O PILDĂ
PENTRU
CREDINCIOȘI:
ÎN VORBIRE,
ÎN PURTARE,
ÎN DRAGOSTE,
ÎN CREDINȚĂ,
ÎN CURĂȚIE”
(1 TIMOTEI 4:12).

și implicare, dezbaterile pe care le avem miercuri seara sunt doar vorbe în vânt. Pentru studenții din AMiCUS Cluj, nevoile studenților, ale clujenilor și ale bisericii sunt importante, de aceea gândim și regândim idei de proiecte. Numărul e irelevant; ceea ce contează e să nu uităm de ce le facem și să nu uităm de pasiune. Matrioșka, Mamă de Oscar, Atelierul lui Isus, Clubul de lectură, Orășelul Copiilor apar pe hârtie doar ca niște nume care înglobează însă o serie de experiențe trăite la maximum: prietenii legate pe viață; copii care au înțeles că ei contează nu doar de Crăciun; mame care au simțit aprecieri sincere; studenți care au găsit răspuns la întrebări, care luptă să dea sens la tot ceea ce fac și care s-au trezit din somnul formelor fără fond, care au învățat să fie lideri și care formează, la rândul lor, alți lideri; tineri care au devenit determinați, pasionați, îndrăgostiți de oameni, indignați în fața răului și sensibili la probleme, energici, plini de inițiativă și puternici, doritori să schimbe, să stărpească răutatea, manipularea și lenea.

Nu în ultimul rând, AMiCUS Cluj pulsează pentru că Isus Hristos este liderul, mentorul, modelul, umanistul, pasionatul, energicul care este Viață și ne oferă viață. Împună cu El și prin El reușim să vedem, prin ceața societății, scopul pentru care merită să luptăm, să cazim, să te lovești, să te ridici și să continui. ■

Alexandra Muscalu este președinte al filialei AMiCUS Cluj-Napoca.

ISUS – „ÎNTÂIUL NĂSCUT”

Expresia „întâiul născut”, folosită în dreptul lui Isus, a fost sursa multor discuții de-a lungul istoriei. Recente dezbateri propun mereu aceeași temă referitoare la natura lui Isus. Are Isus aceeași natură cu a Tatălui? Este El deopotrivă cu Tatăl – atotputernic, veșnic? Putem vorbi de o naștere fizică, ontologică sau sensul textului trebuie căutat în altă parte? Iată acestea sunt câteva întrebări la care vom încerca să răspundem în studiul nostru.

Pentru început, vom analiza termenul în limbile ebraică și greacă:

A. „Întâiul născut” în Vechiul Testament

Cuvântul în ebraică este *b^ekor* – „întâiul născut”, care, potrivit cu BROWN-DRIVER-BRIGGS, *Hebrew and English Lexicon*, p. 1 220, are două sensuri de bază: un sens propriu, cu referire la nașterea fizică (Geneza 35:23; Leviticul 27:26; Numeri 18:17) și un sens figurat (Iov 18:13; Isaia 14:30), a cărui sferă semantică este foarte largă. Rădăcina cuvântului *b^ekor* provine, potrivit cu Harris – *Twot Lexicon*, rif. 224, de la cuvântul *bikkura* – „primul rod”, care apare de 158 de ori în formele sale derivate în VT. Originea sa este de proveniență akkadiană, însemnând „a fi primul”. În arabă, *bakara* înseamnă „a sosi”, „a fi primul”, „a veni primul de undeva”, „a fi capul unei serii”.

Aceste traduceri ale cuvântului *b^ekor* sunt foarte importante, fiindcă ne ajută să înțelegem cât de amplă era sfera acestui cuvânt. El nu se traducea doar cu primul născut, în sens fizic, ci putea să fie folosit pentru un cap de familie, un conducător, un rege sau chiar un întreg popor.

Halot Lexicon și Koehler–Baumgartner, *Hebrews and Aramaic Lexicon* rif. 1217, recunoscând că termenul are și o aplicație fizică, notează totuși rolul său metaforic. Iată probele lui Koehler–Baumgartner:

1. Israel este considerat primul născut al lui IHW – Exodul 4:22; 2 Samuel 19:44; Ieremia 31:9. Chemarea lui Israel ca fiu întâi născut nu sugerează că alte națiuni nu sunt, de asemenea, copiii lui Dumnezeu, ci subliniază faptul că acesta este obiectul iubirii speciale a lui Dumnezeu.

2. Efraim, care era al doilea în ordinea nașterii, este numit „întâiul Meu născut” (Ieremia 31:9),

cu referire la alegerea specială pe care o face Dumnezeu.

3. În Psalmii 89:27, se vorbește despre David, care va fi făcut „întâi născut” și continuă afirmând că va fi cel mai înalt dintre împărații pământului. Sensul metaforic este clar și face referire la poziția de conducător ales al Domnului.

4. Un text foarte interesant găsim în Isaia 14:30, unde se spune: „atunci cei mai săraci vor paște”... În ebraică găsim expresia *b^ekor dalim* (primii născuți). Referirea la faptul că cei „mai săraci vor putea paște” este un alt indiciu pentru sensul clar figurat.

5. La aceste exemple putem adăuga o listă lungă de persoane care au fost considerate întâi născuți în ciuda faptului că nu s-au născut primii: Abel, în locul lui Cain; Isaac, în locul lui Ismael (Geneza 21:10); Iacov, în locul lui Esau (Geneza 27:27-29); Iosif, în locul lui Ruben (Geneza 49:4); Efraim, în locul lui Manase (Geneza 48:20); Moise, chemat să fie profet în locul lui Aaron (Exodul 3:4); David, în locul fraților săi; Solomon, în locul lui Adonia și lista poate continua.

Aceste exemple ne ajută să înțelegem că termenul „întâi născut” nu se referă doar la poziția legată de naștere, ci se aplică mai larg, cu sens metaforic, la poziția de conducător, de ales al Domnului, sau de reprezentant al Său. În acest sens, cuvântul arab *bakara* – „a sosi”, „a fi primul”, „a fi capul unei serii” – și-a lăsat puternic amprenta.

B. Care era rolul „întâiului născut” în Vechiul Testament

Vechiul Testament ne arată în mod precis că întâiul născut (atât cel fizic, cât și cel care era considerat ca atare) avea privilegii și responsabilități speciale. 1. Era considerat conducător. În Geneza 27:29, acest rol este dat lui Iacov, chiar dacă era născut al doilea. În Geneza 28:1, Isaac confirmă rolul acesta. 2. Era capul moral și spiritual al familiei. Avem multe exemple în sensul acesta. 3. Primea și dădea binecuvântarea familiei; în Geneza 48:20 se vorbește despre Efraim, născut al doilea, că numele lui urma să fie folosit când vor binecuvânta. 4. Era depozitarul binecuvântărilor materiale ale familiei (jumătate din moștenire; Geneza 25:5).

ARE ISUS ACEEAȘI NATURĂ CU A TATĂLUI? ESTE EL DEOPOTRIVĂ CU TATĂL – ATOTPUTERNIC, VEȘNIC? PUTEM VORBI DE O NAȘTERE FIZICĂ, ONTOLOGICĂ SAU SENSUL TEXTULUI TREBUIE CĂUTAT ÎN ALTĂ PARTE?

C. Întâiul născut în Noul Testament

Cuvântul grec *prototokos*, în Septuaginta este folosit pentru traducerea cuvântului ebraic *b'kor*. Traducerea în greacă nu a schimbat sensurile cuvântului, dimpotrivă, în cazul sensurilor metaforice, datorită gândirii grecești, s-au adăugat alte nuanțe. *Friberg Lexicon* rif. 23722 sau *Barclay Newman, Greek-English Dictionary*, rif. 5262 confirmă cele de mai sus.

În Luca 2:7 se spune că Maria a dat naștere fiului ei cel întâi născut. Aici este clar că autorul are în vedere nașterea fizică a lui Isus. Sensul propriu este dat de forma sa adjectivală. Când cuvântul *prototokos* este adjectiv, putem fi siguri că este vorba de naștere fizică. Când este în formă substantivală, în marea majoritate a cazurilor are sens metaforic. Care este situația în NT? Care este sensul în literatura extrabiblică?

Bauer Danker, în *Greek English Lexicon of the NT*. p. 6 400, analizând cărțile apocrife, arată că sensul metaforic al cuvântului *prototokos* era prezent în literatura greacă și în iudaismul elenizat din perioada celui de-al doilea templu. Iată câteva exemple ale sensului figurat din literatura iudaică. În Testamentul lui Avraam, bolile sunt personificate ca fiind „primul născut al lui Tanatos (moartea)” – trad. de Jared W. Ludlow, 2002, 99; În *Josif și Asenath*, principesa egipteană se convertește și se pregătește să se căsătorească cu Iosif ca *prototokos*, „prima născută pentru Dumnezeu”; *Filon din Alexandria* comentează ritualurile din Deuteronomul și sensurile figurate ale cuvântului.

Mai important decât apocrifele este textul biblic. Ce spune NT? Confirmă sensul metaforic în dreptul cuvântului *prototokos*? Dacă nu, atunci în Coloseni 1:15 trebuie să vedem o naștere fizică a lui Isus? Dacă în schimb avem forme metaforice, cum trebuie să privim textul? La o analiză atentă, descoperim că *πρωτότοκος* – *prototokos* apare în Noul Testament doar de 8 ori (Matei 1:25; Luca 2:7; Romani 8:29; Coloseni 1:15,18; Evrei 1:6; 11:28; 12:23; Apocalipsa 1:5). Numărul redus ne ajută să putem face o analiză detaliată a cuvântului.

Primul lucru pe care îl sesizăm este că doar în Luca 2:7 este folosit ca adjectiv al lui Isus. În acest sens, este o referire la nașterea fizică, umană a lui Isus. Totodată, observăm că în toate celelalte șapte texte are formă substantivală, iar acesta este un prim indiciu important în favoarea sensului metaforic în aceste texte. Să analizăm pe rând aceste texte și să vedem dacă contextul și structura frazelor confirmă sensul metaforic:

1. Evrei 11:28

Textul este o referire la Nimicitorul care i-a ucis pe cei întâi născuți în Egipt. Și în acest pasaj (ca și în Luca 2:7), cuvântul este o referire la persoane care s-au născut în mod fizic. Sensul cuvântului în acest text este propriu și, în virtutea onestității, trebuie să recunoaștem că avem o formă substantivală (care ar fi putut sugera o interpretare metaforică), dar contextul este clar și arată că este vorba despre naștere fizică.

2. Romani 8:29

În Romani 8:29, avem referirea la Isus ca „întâi născut dintre mai mulți frați”. Este această afirmație o metaforă sau are sens propriu? Se referă la nașterea fizică în veșniciei din Tatăl? Sau din Maria, urmată de nașterea altor frați și surori? Se referă la frații spirituali? Dacă afirmăm că se referă la nașterea fizică a lui Isus, în veșniciei, atunci trebuie să recunoaștem că are frați alți dumnezei. O astfel de afirmație neagă întreaga Scriptură și ne aruncă în mijlocul politeismului.

Analizând contextul din Romani 8:23-34, descoperim că tema în discuție nu este nașterea, ci răscumpărarea. Pe de o parte, în v. 23-27 este prezentată lucrarea Duhului Sfânt, care ne prezintă „roadele Sale” (v. 23), „ne ajută” (v. 26), „mijlocește pentru noi” (v. 26), „speră” (v. 27) în vederea pocăinței noastre. De cealaltă parte a pasajului este Tatăl, care „a dat pe Fiul Său” (v. 32), care „ne socotește neprihăniți” (v. 33). În centru și în partea finală a pasajului este prezentată lucrarea lui Hristos de salvare a fraților Săi (v. 35; „cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?). Noi suntem frații Săi, biserica.

Expresia „cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29), în interpretarea lui Pavel, are de-a face cu părțasia desăvârșită în Hristos, care se bazează pe învierea Sa și face referire la învierea generală a tuturor credincioșilor, „frați ai lui Isus”. El este desăvârșit și divin, nu-I este rușine să ne numească pe noi, cei care mergem pe urmele Lui, „frați” (Evrei 2:11), „născuți din apă și din Duh” (Ioan 3:5), adoptați în familia cerească (Efeseni 1:5), înscriși în „biserica celor întâi născuți” (Evrei 12:23) și „scriși” în registrul familiei „în cer” (Evrei 12:23) – cartea vieții. În concluzie, la textul din Romani 8:29, suntem obligați să admitem că este vorba de un sens metaforic pentru expresia întâiul născut.

**SENS PROPRIU
ȘI METAFORIC
BENONE
LUPU**

**EXPRESIA „ÎNTÂI
NĂSCUT”, ATUNCI
CÂND ESTE APLICATĂ
LA ISUS, ARE SENS
PROPRIU DOAR
ACOLO UNDE CON-
TEXTUL PERMITE AȘA
CEVA. EVANGHELIILE
SUNT CEA MAI BUNĂ
DOVADĂ. ÎN TEXTELE
DIN EPISTOLE ȘI
APOCALIPSA AVEM
DE-A FACE CU FORMA
SUBSTANTIVALĂ
AȘEZATĂ ÎN CONTEXTE
CARE FAC REFERIRE LA
LUCRAREA DE MÂNTU-
IRE PENTRU BISERICĂ.**

3. Evrei 12:23

„Voi v-ați apropiat... de biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu” (Evrei 12:23). Acesta este unul dintre cele mai frumoase texte din Biblie. Am dedicat mult timp analizei acestui text și sunt multe idei frumoase aici. Acum ne vom ocupa doar de expresia „întâi născut”. Dacă în textul din Romani se referea la Isus, aici se aplică la *ekklesia*, adică bisericii Sale. După cum în Exodul 4:22 expresia făcea referire la poporul Israel, în NT, în Evrei 12:23, *prototokos* face referire la biserică. În acest context, este evident că avem de-a face cu un sens metaforic.

Evrei 12:23 vorbește într-un mod liturgic despre „adunarea celor întâi născuți înscriși în ceruri”. Evident, nu se referă la nașterea fizică aici, ci la mântuire. Pare puțin probabil ca acești „întâi născuți” să fie îngeri (cum susțin unii), din moment ce îngerii au fost menționați deja în Evrei 12:22. Se referă la toți cei care, prin sângele Mijlocitorului noului legământ au acces deja în sanctuarul din ceruri încă de pe acum, după cum spune în Evrei 10:19,20 („având dar intrare liberă în locul preasfânt”). Cu referire clară la biserică, în acest text expresia „întâi născuți” are sens metaforic.

4. Coloseni 1:15

Pentru a afla care este sensul textului trebuie să observăm mai întâi contextul. Vorbește contextul despre nașterea ontologică a lui Isus? Acesta este scopul scrisorii lui Pavel? Este acesta argumentul pe care el îl tratează în capitol?

Dacă privim contextul, descoperim doar două teme principale: biserica și lucrarea lui Isus de salvare. În Coloseni 1:1-12, Pavel se adresează bisericii cu diferite îndemnuri și sfaturi, iar de la v. 12 introduce diverse elemente care fac referire la lucrarea de mântuire a lui Isus pentru biserică: „moștenirea” (v. 12), „izbăvirea de sub puterea întunericului” (v. 13), „împărăția Fiului” (v. 13), „răscumpărarea lui Isus” (v. 14), „iertarea păcatelor” (v. 14), „împăcarea” (v. 20), „sângele crucii” (v. 20), „prin moarte să vă facă să vă înfățișați sfinți” (v. 21). Toate aceste texte arată că tema pasajului este biserica și lucrarea lui Isus de salvare a bisericii. Nu se vorbește în pasaj de nașterea lui Isus din Tatăl, ci despre moartea și învierea Sa în vederea salvării neamului omenesc. Acest context are punctul central în versetul 18: „El este Capul trupului, al bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți...” În context se poate vedea că apostolul tratează o problemă soteriologică, legată de mântuire, și nu una ontologică, legată de Ființa lui Dumnezeu. Astfel, el vorbește în versetul 5 de „nădejdea din cer”, care în versetele 6-10 dă „roade între voi”, prin „izbăvirea de sub împărăția întunericului” (v. 13) și prin „răscumpărarea în sângele Lui”

(v. 14). Toate acestea nu fac altceva decât să întărească ceea ce am afirmat. Versetele 21-23 pecetluiesc această opinie: „El v-a împăcat prin trupul Lui de carne, prin moarte ca să vă facă să vă înfățișați sfinți și fără prihană.”

Deci putem spune ca primă concluzie că, dacă contextul tratează problema răscumpărării și mântuirii, este numai normal că și v. 15 se subscrie aceleiași idei și trebuie înțeles în același sens. Evanghelistul Luca, în cartea Faptele apostolilor, întărește această opinie. În Faptele 13:33, spune că „Dumnezeu a înviat pe Isus după cum este scris în psalmul al doilea: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.»” El citează o profecie din Psalmi, care face referire la învierea lui Isus. Ioan, în Apocalipsa 1:5, vorbește despre „Cel întâi născut din morți”, făcând în mod clar referire la învierea izbăvitoare a lui Isus. Aceste două texte sunt argumente serioase care întăresc interpretarea că Isus este considerat „primul născut” în sens spiritual, primul întors din moartea a doua.

Dacă ar fi să înțelegem pasajele în mod literar, atunci și expresia „Cel dintâi și cel din urmă” atribuită lui Hristos – Apocalipsa 1:17; 2:8, trebuie înțeleasă literar, deci concluzionând că Isus va avea sfârșit. Aceeași situație este și pentru Apocalipsa 1:8, „Începutul și Sfârșitul”. *EDNT Dictionary*, H. Langkammer [rif. 3: 189] în Blaz-Schneider, *Exegetical Dictionary of the NT* spune că „primul născut” în Coloseni 1 afirmă că Hristos este «începutul» unei noi serii (vezi 1 Corinteni 15:20,23; Faptele 3:15; 5:31). Ca atare, El este „Cel întâi născut din morți” (Faptele 26:23). *Nekroi* se referă la toți cei care, din cauza păcatului lui Adam sunt supuși morții. Învierea învinge moartea o dată pentru totdeauna. Cu toate că acest lucru implică, de asemenea, o prioritate temporală, probabil se referă mai întâi la învierea lui Hristos ca bază pentru învierea generală (vezi și KITTEL-BROMILEY, *Theologic Dictionary of the NT*, p. 674).

5. Evrei 1:6

Pentru a înțelege Evrei 1:5,6 este important de înțeles contextul. În Evrei avem de-a face cu două contexte: unul larg, care cuprinde întreaga epistolă, și unul apropiat, care se găsește în capitolele 1 și 2.

Să privim contextul larg. Vorbește Epistola către evrei despre originea lui Hristos? Este acesta scopul epistolei? Privind epistola în ansamblu, descoperim că autorul, în armonie cu gândirea din timpul său, a „împrumutat” patru imagini-cheie din Pentateuc: „Sinai”, „Exodul”, „Sanctuarul” și „Canaan” ca să descrie temele fundamentale ale cărții: sacrificiul, preoția, legământul și sanctuarul. Partea principală a epistolei este dedicată lucrării de mijlocire a lui Isus în sanctuarul ceresc. Fără a intra în detalii, iată linia tematică ce demonstrează că sanctuarul este partea centrală a epistolei.

Sinai ceresc	Exod Canaan	SANCTUARUL	Exod Canaan	Sinai ceresc	Notă finală
1:1-2:18	3:1-4:13	4:14-10:18	10:19-12:17	12:18-29	13:1-14

Aceste patru teme străbat întreaga epistolă. Autorul scrie ca să confirme că Isus este jertfa, preotul și garantul unui nou legământ în sanctuarul din ceruri (Evrei 8:1-5; 9:11,12,25,26).

De la contextul larg, focalizat pe lucrarea de mijlocire a lui Isus în sanctuar, acum să trecem la contextul imediat. Ce vrea să spună autorul în capitolele 1 și 2? Se subscrie

temei generale a cărții? Dacă privim primele versete din capitolul 1, observăm foarte clar o structură verbală construită cu șapte afirmații foarte precise, scurte, care anunță întreaga temă a cărții și care vorbesc despre divinitatea lui Isus și lucrarea de salvare a omenirii. Ele formează o serie de șapte titluri de excelență ale lui Isus. Iată aceste șapte titluri:

Text biblic	Afirmația despre Isus	
v. 2a Dumnezeu a vorbit [...] prin Fiul	– Fiu	
v. 2b (Dumnezeu) L-a pus moștenitor	– Moștenitor	
v. 2c (Dumnezeu) a făcut prin El veacurile	– Creator	
v. 3a Isus este	– oglindirea slavei și întipărirea Ființei Lui	
v. 3b (Fiul) care ține toate lucrurile cu Cuvântul	– Susținător	
v. 3c (Fiul) a făcut spălarea păcatelor	– Preot	
v. 3d-4 (Fiul) este la dreapta Măririi, mai sus de îngeri	– Rege	

Textul începe cu un neașteptat participiu *on* (Evrei 1:3a), înconjurat de forme verbale la aorist perfect. Aceasta poate sugera un *switch* temporal, un comutator în linia timpului. Attridge, în comentariul său la Evrei, spune că acest participiu face trecerea de la existența atemporală a lui Isus la cea temporală și mai departe la existența de dincolo de timp¹ (escatologia). Cele șapte titluri ale lui Isus sunt în strânsă relație unul cu altul și converg la fraza centrală „oglandirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui”. Se poate observa un paralelism evident. Primele trei afirmații fac referire la dumnezeirea lui Isus ca Ființă eternă, în timp ce ultimele trei fac referire la preoția Lui. Această tensiune ontologică își găsește rezolvarea în ideea centrală: Isus – oglandirea slavei Tatălui... (Evrei 1:3). Cuvintele „oglandirea slavei...” sunt foarte importante fiindcă apar în textele unde este descrisă slava lui Dumnezeu în VT. Ea este dovada prezenței lui Dumnezeu (Psalmii 25:8; Isaia 6:1-3; Ezechiel 1:28; 10:4) și, prin identificare cu Isus, arată că El este Dumnezeu. În același timp, El este și preot².

Contextul textelor din Evrei 1:5,6 este construit pe o dublă mișcare în Evrei 1:1-4. Isus coboară „la sfârșitul acestor zile” (v. 2) de la Tatăl pentru a face curățirea păcatelor, apoi Se întoarce la Tatăl, „cu atât mai presus de îngeri”, ca să facă ispășirea păcatelor. *Ritualul de trecere* al lui Isus are de-a face cu măreția umilinței Lui. Se coboară, apoi este înălțat. Toate acestea au un singur scop: lucrarea de salvare a omului. În context nu se vorbește despre nașterea Lui fizică, ci despre lucrarea de mântuire.

Ritualul de trecere din Evrei 1:1-4 se regăsește în Evrei 2:9-18. El „a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii”, ca apoi să fie „încununat cu slavă și cu cinste”. Coborârea la care face referire apostolul, „pentru puțină vreme mai prejos de îngeri” (v. 7), este o referire la locul unde se află oamenii.

Putem nota în pasaj că îngerii sunt luați ca *linie de referință pentru lucrarea de salvare a lui Isus*. Hristos în eternitate era deasupra lor, pentru puțină vreme a fost făcut mai prejos decât ei, la fel ca ființa umană (să Se identifice cu omul, v. 13-18), și după ce S-a făcut asemenea oamenilor și a murit pentru ei, revine „mai presus de îngeri” (Evrei 1:4,9 u.p.), la poziția Sa din veșnicie. Ba chiar mai mult, purtând cu El la viață pe cei pe care i-a salvat (Evrei 2:13). Avem o dublă mișcare: coborârea din eternitate a lui Hristos, intrarea în moarte (mai prejos decât îngerii) și urcarea în eternitatea inițială (împreună cu cei pe care i-a salvat). Aici avem în câteva cuvinte planul de mântuire. Acesta este contextul capitolelor 1 și 2. Cum era și normal, se supune contextului larg și accentuează lucrarea de mântuire a lui Isus. Nimic în pasaj nu face referire la nașterea fizică a lui Isus din Tatăl.

În mijlocul pasajului din Evrei 1:5-14, autorul descrie lucrarea lui Isus comparată cu lucrarea îngerilor (care sunt și ei duhuri slujitoare – Evrei 1:14). Dacă privim cu atenție, descoperim că Pavel folosește în cele 9 versete din Evrei, 10 versete din Psalmi. Iată lista psalmilor, așa cum sunt citați de autor în Evrei:

- v. 5 – Psalmii 2:7
- v. 6 – Psalmii 66:4
- v. 7 – Psalmii 104:4
- v. 8, 9 – Psalmii 45: 6-7
- v. 10-12 – Psalmii 102:25-27
- v. 13 – Psalmii 110:1,4,5

¹ H.W. Attridge, *La lettera agli Ebrei*, 102

² G. Kittel, *Apaugasma*, in TDNT, I, 507–508. H.G. Liddell – R. Scott, *Greek-English Lexicon*, New York 1996, 181. O. Hofius, *Apaugasma*, in *Exegetical Dictionary of the New Testament*, a cura di H Blaz- G. Schneider, Grand Rapids 1990, I, 117) χαρακτήρ (M. Zerwick – M. Grosvenor, *A Grammatical Analysis of the Greek New Testament*, Roma 1996, 654.

Cea mai mare parte a acestor psalmi este citată în formă integrală, păstrând caracterul literar metaforic original. De exemplu: Evrei 1:7 – „din vânturi face îngeri ai Lui și dintr-o flacăra de foc slujitori ai Lui”; Evrei 1:10-12 – „pământul și cerurile „se vor învechi ca o haină”; Evrei 1:13 – „așternut al picioarelor Tale”. Lucrul acesta devine și mai evident când privim psalmii în forma lor originală, care sunt construiți cu expresii literare metaforice.

ÎN EPISTOLA CĂTRE EVREI, PAVEL, FĂCÂND REFERIRE LA LUCRAREA DE MÂNTUIRE A LUI ISUS, DUPĂ CE INTRODUCÉ CLAR TEMA DIVINITĂȚII ȘI A PREOȚIEI SALE, DUPĂ CE ARATĂ CĂ MÂNTUIREA A ÎNSEMNAT COBORÂREA LUI ISUS MAI PREJOS DE ÎNGERI ȘI APOI ÎNĂLȚAREA SA ÎN „SLAVĂ ȘI CİNSTE”, FOLOSEȘTE IMAGINILE POETICE ALE PSALMILOR CA SĂ DESCRIE ACEASTĂ LUCRARE. TEXTELE CITATE DIN PSALMI NU SE REFERĂ LA NAȘTEREA FIZICĂ A LUI ISUS, CI ELE DESCRIU ULTIMELE SCENE GLORIOASE ALE LUCRĂRII DE MÂNTUIRE.

Psalmul 104: v. 2 – „cerurile ca un cort”; v. 2 – „Te învești cu lumina ca și cu o manta”; v. 3 – „cu apele îți întocmești vârful locuinței Tale; din nori îți faci carul”; v. 4 – „din vânturi îți faci soli, din flăcări de foc slujitori” (citată în Evrei); v. 6 – „îl acoperiseși cu adâncul cum l-ai acoperi cu o haină”.

Psalmul 45 este o cântare de dragoste, scrisă de fiii lui Core pentru mireasa împăratului (v. 9-11); v. 3-5 – „războinic viteaz”, „săgețile tale vor străpunge inima vrășmașilor”; v. 9 – „preaiubitele tale sunt fete de împărați”; v. 9 u.p. – „împărăteasa, mireasa ta, stă la dreapta ta”; v. 11 – „împăratul îți va pofti frumusețea”; v. 11 – „este Domnul tău, adu-i închinăciunile tale”; v. 16 – „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi”. Este evident că psalmul descrie în limbaj poetic simțămintele de dragoste ale împăratului pentru soția sa și respectul pe care soția îl dă soțului. Acest psalm nu se poate aplica la Isus. Este evident că Isus nu poartă frumusețea nimănui și nu putem vorbi de preaiubitele Sale, sau de copiii Săi. Singura aplicație poate fi metaforică, cum de altfel procedează Pavel în Epistola către evrei.

Psalmul 102 este bogat în figuri de stil, metafore și limbaj poetic: v. 3 – „zilele mele pier ca fumul”; v. 4 – „inima... mi se usucă întocmai ca iarba”; v. 5 – „mi se lipesc oasele de carne”; v. 6 – „seamă cu pelicanul din pustie”; v. 7 – „ca pasărea de pe acoperiș”; v. 9 – „mănânc țărână în loc de pâine”; v. 11 – „mă usuc ca iarba”.

Psalmul 110. Din nou putem nota limbajul poetic, metaforic: v. 3 – „poporul Tău... oștirea”; v. 3 u.p. – „ca din sânul zorilor vine tineretul Tău la Tine, ca roua”; v. 4 – „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec”; v. 6 – „El zdrobește capete”; v. 7 – „El bea apă din pârâu în timpul mersului”. Notăm celebra comparație care aparține sferii tipologice a lui Isus cu Melhisedec. Isus nu este Melhisedec, dar este comparat cu acesta.

După cum vedem, psalmii sunt plini de fraze poetice. Ele nu pot să fie luate ca descrierile unei realități și nu pot să fie aplicate direct la Dumnezeu. Dacă am face-o, am ajunge la concluzii absurde. Psalmii sunt imnuri și ca atare au doar o funcție liturgică. Lucrul acesta trebuie să îl avem în vedere atunci când autorul Epistolei către evrei citează masiv din Psalmi.

În Epistola către evrei, Pavel, după ce conținează precis care este scopul cărții, făcând referire la lucrarea de mântuire a lui Isus, după ce introduce clar tema divinității și a preoției Sale, după ce arată că mântuirea a însemnat coborârea lui Isus mai prejos de îngeri și apoi înălțarea Sa în „slavă și cinste”, folosește imaginile poetice ale psalmilor ca să descrie această lucrare. Textele citate din Psalmi nu se referă la nașterea fizică a lui Isus (nicăieri în epistolă nu avem așa ceva), ci ele descriu, în limbaj poetic împrumutat din psalmi, ultimele scene glorioase ale lucrării de mântuire.

În acest sens, putem spune în concluzie că în Evrei 1:5,6:

v. 5. – „Cel întâi născut” este o referire, așa cum am observat în alte epistole, la învierea Lui (Faptele 13:33; Coloseni 1:18; Apocalipsa 1:5).

v. 6 – „când duce iarăși în lume” este o referire la revenirea Domnului Hristos, a doua oară, când „toți I se vor închina”. Expresia „iarăși” confirmă acest lucru.

v. 7,8 – „scaunul Tău de domnie este în veci de veci” este o referire la regalitatea Sa eternă.

v. 9-11 – „pământul va pieri, se va învechi ca o haină” este o referire la sfârșitul pământului.

v. 12,13 – „vrăjmașii sub picioare” este o referire la judecata finală a păcătoșilor.

v. 14 – „vor moșteni mântuirea” este o referire la noul pământ și salvarea eternă.

Concluzie

Rezumând în câteva cuvinte cele spuse mai sus, expresia „întâi născut”, atunci când este aplicată la Isus, are sens propriu doar acolo unde contextul permite așa ceva. Evangheliile sunt cea mai bună dovadă. În textele din epistole și Apocalipsa avem de-a face cu forma substantivală așezată în contexte care fac referire la lucrarea de mântuire pentru biserică. Referințele clare din Faptele 13, Coloseni 1:18, Apocalipsa 1:5 ne arată că este vorba de învierea Sa, așa după cum a fost profetizată în Psalmii 2. ■

Benone C. Lupu este pastor în Roma, Italia.

RELAȚIA DINTRE EVANGHELIE ȘI LITERATURA APOCALIPTICĂ (III)

În două articole anterioare¹ am analizat anumite aspecte cu privire la scopul, conținutul, focalizarea, modalitatea revelației și extinderea mesajului Evangheliei în contrast cu discursul profețiilor apocaliptice (vezi categoriile 1-5 din tabelul de mai jos). Înainte de a nota câteva im-

plicații care decurg din această comparație, studiul de față își propune să sugereze alte două diferențe, în raport cu eficacitatea și eficiența Evangheliei și literaturii apocaliptice în pregătirea pentru advent.

**ÎNȚELEGEREA
MESAJULUI
APOCALIPTIC
ESTE PER-
FECTIBILĂ ÎN
TIMP, ODATĂ
CU DESFĂȘU-
RAREA EVENI-
MENTELOR.**

Categorii	Evanghelia	Profeția apocaliptică
1. Scop	Salvarea omului din păcat (colac de salvare)	Orientarea omului în timp și spațiu (busolă)
2. Conținut	Evenimente realizate	Evenimente în desfășurare
3. Focalizare	Îl are în centru pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului	Îi are în centru pe fiii oamenilor (interacțiunea dintre „fiii lumii” și „fiii întunericului”)
4. Modalitatea revelației	Întrupată (descoperire pleneră)	Simboluri (descoperire parțială)
5. Extindere	Universală (în timp și spațiu/„toate popoarele”)	Limitată (în timp și spațiu/„cei aleși”)
6. Eficacitate	Eficientă în pregătirea pentru advent	Ineficientă în pregătirea pentru advent
7. Suficiență	Suficientă pentru mântuire și schimbarea ființei umane	Insuficientă pentru mântuire și schimbarea ființei umane

Eficiența Evangheliei în contrast cu ineficiența profețiilor apocaliptice în pregătirea pentru advent

Potrivit „veștilor bune” revelate de Isus Hristos, culminarea desfășurării istoriei rasei umane o constituie revenirea Lui. În camera de sus, într-un context solemn și încărcat de emoție, Isus anticipa repetativ ucenicilor că plecarea dintre ei avea să fie urmată de o întoarcere: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. (...) Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. (...) Nu vă voi

lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. (...) Ați auzit că v-am spus: «Mă duc și Mă voi întoarce la voi» (...)» (Ioan 14:1-3,18,28).² Cu toate că de-a lungul timpului, promisiunea revenirii a stimulat anticiparea cu bucurie a escatonului, de prea multe ori așteptătorii au omis, neglijat sau înțeles greșit responsabilitatea pregătirii pentru advent. Cu alte cuvinte, ecurile întrebării cu specific apocaliptic: „Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:17) s-au lovit de lipsa de receptivitate a ascultătorilor, cu toate că întrebarea somează umanitatea în așteptarea adventului cu privire la dimensiunea neglijată din tabloul escatologic al „zilei Domnului”³,

ÎN TIMP CE REPERELE CRONOPROFETICE SUNT ORIENTATIVE ȘI SECUNDARE, MESAJUL DISCURSURILOR APOCALIPTICE CONSTITUIE UN MANIFEST AL PLANULUI LUI DUMNEZEU CU PRIVIRE LA FINALITATEA UMANITĂȚII ȘI FIECARE ACT DE ADEZIUNE LA ACEST PLAN REPREZINTĂ O CONFESIUNE DE CREDINȚĂ ESCATOLOGICĂ.

și anume că *pregătirea* constituie condiția intrinsecă a întâlnirii cu Isus.

În timp ce indiferența patologică prevestită de Isus va caracteriza omenirea înainte de revenirea Lui⁴, adevărații ucenici vor descoperi că Evanghelia constituie singura soluție eficientă pentru a evita blazarea spirituală în așteptarea Mirelui. Pe lângă faptul că Evanghelia, prin excelență, prezintă soluția cu privire la starea de păcat a omenirii, aceasta dezvoltă totodată în așteptător o relație bazată pe încredere cu Însuși Mirele, Isus. În primul caz, așteptătorul descoperă remediul la starea de păcat prin darul iertării. În acest sens, cuvintele psalmistului sunt revelatoare: „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea-aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut” (Psalmii 130:3,4). În al doilea caz, prin medierea Duhului Sfânt, prezența lui Isus, adusă în inimile noastre printr-o descoperire a caracterului Său, produce în așteptător dorul autentic de a-L „vedea față în față” (1 Corinteni 13:12).

Din nefericire, tendința de a înlocui descoperirea personală a lui Dumnezeu prin Isus (cf. Ioan 17:3) cu insistența pe cunoașterea amănunțită a evenimentelor finale constituie o deviație escatologică ce pune bazele unei pregătiri false și ineficiente pentru advent. Dintre efectele negative ale unei astfel de tendințe, vom menționa două. În primul rând, spre deosebire de soluția eficientă la pregătire adusă de Evanghelia, o pregătire bazată pe profeție reorientează atenția așteptătorului de la Isus spre evenimentele care preced venirea Lui.

O astfel de abordare nu doar că determină minimalizarea cunoașterii lui Isus în pregătire, dar atrage după sine refocalizarea atenției așteptătorilor de la substanța escatologiei spre periferia ei, de la Isus spre evenimentele finale. Cu alte cuvinte, riscul major constă în mutația aproape imperceptibilă de la atitudinea de „a iubi venirea Lui” (2 Timotei 4:8) la atitudinea de a „aștepta” realizarea anumitor evenimente, anticipate de diverse scenarii apocaliptice concurente. O asemenea realitate escatologică nefericită este surprinsă de Isus când, „în ziua aceea”, se va adresa așteptătorilor goliți de o relație cu El: „Apoi le va spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege” (Matei 7:22-23).

În al doilea rând, un alt efect al dezechilibrului în pregătire conduce inevitabil la o apreciere greșită atât a conținutului profețiilor apocaliptice, cât și a scopului pentru care, la origini, acestea au fost intenționate. În aceeași ordine de idei,

este important a se preciza faptul că discursurile profetice nu au fost scrise în genul unor tratate exhaustive care să răspundă metodic întrebărilor rezultate din curiozitatea cu privire la evenimentele viitoare sau din anumite exigențe științifice moderne. Dimpotrivă, aprecierea corectă a profețiilor este direct proporțională cu redescoperirea relevanței mesajului pentru audiența primară. În consecință, mesajul primar al cărților Daniel și Apocalipsa îl constituie mai degrabă apelul la rezistență în fața ideologiilor și imperiilor care interferează cu interesele Împărăției lui Dumnezeu⁵ decât furnizarea unei hărți amănunțite cu succesiunea evenimentelor finale. Astfel, în timp ce reperele cronoprofetice sunt orientative și secundare, mesajul discursurilor apocaliptice constituie un manifest al planului lui Dumnezeu cu privire la finalitatea umanității și fiecare act de adeziune la acest plan reprezintă o confesiune de credință escatologică.⁶

Suficiența Evangheliei în contrast cu insuficiența profețiilor apocaliptice în salvarea ființei umane

Un inventar al pasajelor din evangheliile care corespund genului literar apocaliptic scoate în evidență numărul limitat al acestora.⁷ Rezultate similare se obțin și în cazul în care aplicăm acest inventar la epistolele nou-testamentare.⁸ Mai departe, o privire atentă asupra pericopelor de acest fel descoperă un lucru semnificativ: elementele cu specific apocaliptic prezente în discursurile lui Isus și ale apostolilor sunt determinate mai degrabă de curiozitatea escatologică a audienței decât din inițiativa lor.⁹ Fără îndoială, alegerea de a nu recurge frecvent în discursurile lor la elemente apocaliptice mult mai pronunțate ridică întrebarea legitimă cu privire la scopul urmărit de Isus și de apostoli prin aceasta. În vederea obținerii unui răspuns corect la întrebarea ridicată, este necesar a se observa înainte de toate care a fost tema prioritară în literatura nou-testamentară. În acest sens, Evanghelia și constelația de teme asociate ei au dominat discursul public și literatura canonică a primului secol.

Declarația programatică a lui Isus de la începutul lucrării Sale publice este revelatoare: „După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia»” (Marcu 1:14,15).¹⁰ În același fel, dat fiind faptul că Isus nu doar a vestit, dar a și întrupat Evanghelia,¹¹ substanța mesajului apostolic a fost profund

hristocentrică. În consecință, Pavel dezvăluia înaintea comunității creștine din Corint substanța vestirii sale: „Căci nu am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2).¹²

În ceea ce privește constelația de teme asociate Evangheliei, care au dominat discursurile lui Isus și ale apostolilor, o trecere în revistă a calificativelor care însoțesc termenul „Evanghelie” este suficientă pentru a scoate în evidență acele accente teologice pe care termenul le înglobează. „Taina Evangheliei” (Efeseni 6:19) ne este descoperită în „Evanghelia lui Isus Hristos” (Faptele 5:42), care comunică omenirii „Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele 20:24). Ea mai este numită și „Evanghelia împărăției” (Matei 24:14), întrucât prezintă „Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu” (1 Timotei 1:11) și „Evanghelia slavei lui Hristos (2 Corinteni 4:4). Efectele acestei descoperiri se resimt în viața credinciosului. Din punctul de referință al acestuia, în el se naște „credința Evangheliei” (Filipeni 1:27) și experimentează „Evanghelia mântuirii” (Efeseni 1:13), trăiește Evanghelia păcii (Faptele 10:36; Efeseni 6:15) și se bucură de „nădejdea Evangheliei” (Coloseni 1:23). În final, constelația adevărilor evocate prin utilizarea acestor calificative se circumscrie atemporal „Evangheliei veșnice” (Apocalipsa 14:6).

În concluzie, dat fiind faptul că atât Isus, cât și apostolii s-au angajat fără rezerve în vestirea Evangheliei, coroborată cu atitudinea acestora de a evita pe cât posibil divagări apocaliptice, putem trage concluzia că *numai* Evanghelia și *doar ea* este suficientă în pregătire.

Implicații practice ale relației dintre Evanghelie și literatura apocaliptică

În ultimele trei articole cu titlul „Relația dintre Evanghelie și literatura apocaliptică I-III” am comparat și evaluat elemente specifice care conturează profilul conceptual al celor două noțiuni. Scopul final urmărit prin această comparație a fost de a obține un model biblic care să fundamenteze pregătirea credincioșilor în așteptarea adventului. Vom încheia această examinare cu câteva implicații practice.

Pregătirea pentru întâlnirea cu Isus presupune o pregătire autentică, ce se realizează doar prin experimentarea Evangheliei. Descoperind felul cum Tatăl a împăcat lumea cu Sine în Isus Hristos, tratându-L cum merita noi, pentru ca noi să fim tratați cum merita El, dragostea Lui generează

ză dorul după o relație personală cu El.¹³ Prin credință, credinciosul își însușește „neprihănirea pe care o dă Dumnezeu (...) și care duce la credință” (Romani 1:17). De aici rezultă și o responsabilitate. Întrucât păcatul mutilează percepția cu privire la bine și rău și, în esența lui, produce separare de Dumnezeu, suntem îndemnați să „ne uităm țință la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus” (Evrei 12:2). Prin această „privire salvifică, credinciosul este „schimbat în același chip al Lui”, angajându-se asemenea lui Isus în a se împotrivi, „până la sânge, în lupta împotriva păcatului” (Evrei 12:3-4; 2 Corinteni 3:18).

Reorientarea privirii dinspre Isus către semnele și/sau evenimentele finale reprezintă o formă subtilă de idolatrie escatologică. Într-un mod aproape imperceptibil, inima așteptătorilor este invadată pentru a ocupa locul întâi nu doar de candidați escatologici importanți, precum personalități, instituții, națiuni, cât și de către diverse tipuri de scenarii apocaliptice. O infirmitate asemănătoare – goana după evenimente – a fost deplănsă de Isus cu ocazia primului Său advent: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți!” (Ioan 4:48) Întrucât doar Evanghelia generează credință autentică, din punct de vedere biblic, aceasta poate fi descrisă ca fiind *suficientă* și *eficientă* în pregătire. Întrebarea retorică, dar cu valențe escatologice, lansată de Isus: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8) își primește răspunsul ori de câte ori așteptătorii își fundamentează pregătirea și întrein dorul revenirii pe și prin Evanghelie.

Prin contrast, focalizarea asupra evenimentelor escatologice produce așteptători nepregătiți. În timp ce semnul maturității îl constituie experimentarea de către așteptător a Evangheliei, semnul imaturității constă în condiționarea eferescenței apocaliptice de evenimente. Nu doar că o asemenea abordare riscă să dezvolte o etică situațională în așteptarea adventului¹⁴. Un număr însemnat de așteptători centrați pe evenimente vor experimenta în egală măsură angoasele/tulburările unei astfel de opțiuni: „Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ” (Luca 21:26).

O înțelegere corectă cu privire la relația dintre Evanghelie și literatura profetică conduce la o abordare misiologică corectă. Comunitatea ucenicilor lui Isus este îndemnată să vestească lumii Evanghelia. Întrucât ne-a fost descoperită plener prin întruparea lui Isus, mesajul Evangheliei este neechivoc pentru oricine va auzi „Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17). Nu tot așa este și cu

DAT FIIND FAPTUL CĂ ATÂT ISUS, CÂT ȘI APOSTOLII S-AU ANGAJAT FĂRĂ REZERVE ÎN VESTIREA EVANGHELIEI, COROBORATĂ CU ATITUDINEA ACES- TORA DE A EVITA PE CÂT POSIBIL DIVAGĂRI APOCALIPTICE, PUTEM TRAGE CONCLUZIA CĂ NUMAI EVANGHELIA, ȘI DOAR EA, ESTE SUFICIENTĂ ÎN PREGĂTIRE.

vestirea mesajului apocaliptic. Înțelegerea acestuia este perfectibilă în timp, odată cu desfășurarea evenimentelor. Cu privire la un asemenea context hermeneutic, apocaliptic, se aplică principiul: „Veți înțelege în totul lucrul acesta în cursul vremurilor” (Ieremia 23:20; 30:24). ■

Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la ITA, Cernica.

INDIFERENȚA FAȚĂ DE REVENIREA LUI ISUS POATE ÎMBRĂCA FORME VARIATE, PRECUM, REDIRECȚIONAREA IUBIRII DINSPRE „IUBIREA DE DUMNEZEU”, „DRAGOSTEA DE FRAȚI” ȘI „IUBIREA DE OAMENI” CĂTRE „IUBIREA DE SINE”, „IUBIREA DE BANI” ȘI „IUBIREA DE PLĂCERI”. ACEASTĂ MUTAȚIE NEFIREASCĂ ÎN CARACTERUL OAMENILOR, CA SEMN AL SFÂRȘITULUI, ESTE SURPRINSĂ DE AFIRMAȚIA LUI ISUS: „ȘI DIN PRICINA ÎNMULȚIRII FĂRĂDELEGI, DRAGOSTEA CELOR MAI MULȚI SE VA RĂCI.”

¹ Vezi articolele „Relația dintre Evanghelie și literatura apocaliptică (I)” *Curierul Adventist* 2016 (nr. 4, apr.), pp. 10–11, și „Relația dintre Evanghelie și literatura apocaliptică (II)” *Curierul Adventist* 2016 (nr. 11, nov.), pp. 21–23.

² Deși Evanghelia după Ioan este unică prin faptul că discursul din camera de sus este prezentat elaborat, cu un accent asupra necesității plecării și nevoii trimerii Duhului Sfânt, evangheliștii sinoptici surprind mărturia lui Isus cu privire la certitudinea revenirii Lui într-un context legal, e.g. aflat sub jurământ în Sanhedrin (cf. Evanghelia după Matei 26:63-64; Evanghelia după Marcu 14:61-62; Evanghelia după Luca 22:67-69). De notat este și faptul că, potrivit lui Matei și Marcu, tăcerea misterioasă a lui Isus în fața acuzațiilor aduse este întreruptă pentru a face loc mărturiei Lui cu privire la revenire. De asemenea, potrivit raportului plecării din lume a lui Isus (Faptele 1:1-11), îngerii au apelat la făgăduința revenirii Lui pentru a recalibra așteptările apocaliptice ale ucenicilor (v. 10,11).

³ Pentru o analiză elaborată cu privire la utilizarea conceptului veterotestamentar al „Zilei Domnului” în contextul peceții a șasea (cf. Apocalipsa 6:16-17), vezi David E. Aune, *Revelation 6–16* (Word Biblical Commentary 52B; Accordance electronic ed.; Grand Rapids: Zondervan, 1998), 421–424. Dimensiunea neglijată a ceea ce ar trebui să reprezinte tabloul complet al „Zilei Domnului” apare ca o temă teologică importantă în cartea profetului Amos: „Vai de cei ce doresc „ziua Domnului”! Ce așteptați voi de la ziua Domnului? Ea va fi întuneric, și nu lumină. (...) Nu va fi oare ziua Domnului întuneric, în loc de lumină? Nu va fi ea întunecoasă și fără strălucire?” (cf. 5:18,20).

⁴ Registrul semnelor sfârșitului include aspecte atât din exteriorul, cât și din interiorul bisericii (vezi Evanghelia după Matei 24; Evanghelia după Marcu 13; Evanghelia după Luca 21; 2 Timotei 3:1-5; 2 Petru 3:3-6). Atitudinea de indiferență față de revenirea lui Isus poate îmbrăca forme variate, precum, redirecționarea iubirii dinspre „iubirea de Dumnezeu”, „dragostea de frați” și „iubirea de oameni” (2 Petru 1:7) către „iubirea de sine”, „iubirea de bani” și „iubirea de plăceri” (2 Timotei 3:2-5). Această mutație nefirească

în caracterul oamenilor, ca semn al sfârșitului, este surprinsă de afirmația lui Isus: „Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Evanghelia după Matei 24:12).

⁵ Atât narațiunile, cât și profețiile din Daniel indică inconștientul spre faptul că mesajul cărții gravitează în jurul intrigii cu privire la cine este stăpân și conduce destinele acestui pământ. În timp ce narațiunile prezintă conflictul dintre împărățiile lumii și conducătorii lor pe această temă, discursurile profetice descoperă entități escatologice care atentează la prerogativa lui Dumnezeu de stăpân al acestui pământ.

⁶ Vezi, de exemplu, cazul lui Nebucadnețar din Daniel 4. Spre deosebire de capitolele care îl preced, cap. 4 este scris în genul unei confesiuni de credință. Relatarea se deschide și se încheie asemănător, făcându-se trimitere la transformarea împăratului. Dacă până acum Nebucadnețar era un oponent al planului lui Dumnezeu în istorie, prin acest discurs descoperim adeziunea lui la agenda „Împăratului cerurilor” (cf. Daniel 4:1-3, 34-37).

⁷ Pasajele de referință care corespund genului apocaliptic sunt Matei 24, Marcu 13 și Luca 21. Pe lângă acestea, anumite parabole înglobează elemente singulare, cu specific escatologic, e.g. tema judecății viitoare (Matei 13:47-50 etc.).

⁸ Vezi 2 Tesaloniceni 2:1-12. Acest pasaj va fi analizat într-un număr viitor.

⁹ Există totuși o excepție: actul transfigurării de pe Muntele Schimbării la Față este inițiat exclusiv de către Isus (Matei 17:1-13; Marcu 9:2-13; Luca 9:28-36). Totuși se poate observa cadrul restrâns al transfigurării, compus atât din ucenicii Petru, Iacov și Ioan cât și porunca dată de Isus ucenicilor de „a nu spune nimănui ce au văzut, până va învia Fiul omului dintre cei morți” (Luca 9:9; compară cu Matei 17:9). Cu privire la semnificația și importanța teologică ale acestui pasaj în vederea construirii unui model escatologic biblic, vezi următorul articol.

¹⁰ Este interesant faptul că Matei prezintă declarația lui Isus cu anumite variațiuni. Potrivit lui Matei, esența vestirii lui Isus era: „Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 4:17). Cel mai probabil, versiunea vestirii lui Marcu a fost reformulată în Evanghelia după Matei pentru a corespunde motivului Împărăției, care domină întreaga carte. În acest sens, în Matei găsim expresia „Evanghelia Împărăției” (Matei 4:23; 9:35; 24:14). Prezența acestei expresii în literatura lucană (Luca 4:43; 8:1; 16:16; Faptele 8:12) poate fi explicată ca datorându-se influenței Evangheliei după Matei, ca document-sursă pentru evanghelistul Luca.

¹¹ Vezi Ioan 1:14.

¹² Declarația este cu atât mai importantă, cu cât vine după episodul consumat la Atena.

¹³ Ideea iubirii lui Dumnezeu cu valențe soteriologice coercitive rezultă explicit din 2 Corinteni 5:14, Romani 2:4 și 2 Petru 3:9. În 2 Corinteni 5:14, sensul termenului „strânge” asociat dragostei lui Hristos, este de „a asedia”, „a înconjura din toate părțile”, „a constrânge”, i.e. „dragostea lui Hristos ne constrânge”. Expresia genitivă, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ/he agape tou Christou „dragostea lui Hristos” include atât sensul de „dragostea arătată de Hristos” (genitiv subiectiv), cât și pe cel de „dragostea (noastră) pentru Hristos” (genitiv obiectiv). Cu siguranță, inițiativa iubirii lui Isus (Romani 5:6, 8) dă naștere iubirii noastre pentru El.

¹⁴ În așteptarea adventului, etica situațională se manifestă sub diverse forme. Fie că vorbim de efervescență apocaliptică rezultat din contabilizarea cantitativă a evenimentelor/semnelor sau din împlinirea unor evenimente particulare, importante pentru un anumit scenariu escatologic, fie că vorbim de speculații de timp apocaliptic [vezi monologul interior de tipul: „Stăpânul meu zăbovește să vină!” (Matei 24:48)], toate aceste manifestări conduc, în final, la eșec în pregătirea pentru advent.

COMUNITATEA CRASNA VIȘEULUI

Se împlinesc 87 de ani din momentul în care pe aceste meleaguri maramureșene, pe Valea Vișeului, a început să se audă cuvântul Evangheliei. Tomeniuc Gheorghe (zis Andresiuc) a descoperit adevărul biblic în anul 1930. Tot în acel an, are loc convertirea soacrei dumnealui, Marțiș Olena (Guneșca). Se formează prima grupă de credincioși adventiști din comunele: Poienile de sub Munte – 3 membri, Repedea – 2 membri, Crasna Vișeului – 5 membri, prezbiter fiind Sauca Gheorghe (zis Fișul). De multe ori, din cauza prigoanei și a condițiilor vitrege, se adunau la casa fratelui Sauca de pe muntele Houdea, la hotarul dintre comunele Crasna Vișeului și Repedea. Grupul se mărește, ajungând, în anul 1938, la 17 persoane. În Petrova, comuna învecinată, exista o grupă de adventiști formată din 5 membri.

Comunitatea Crasna Vișeului se înființează, prin unirea celor două grupe, în anul 1938, însumând 23 de membri, pastor fiind fratele Cioncă. În 1977, în împrejurările grele ale regimului totalitar, membrii bisericii se hotărăsc să ridice un locaș de închinare. Gava Vasile, prezbiterul bisericii, care donează un loc în centrul comunei, va

fi unul dintre cei care demarează construcția. El a fost ajutat de frații de credință Gorgan Gheorghe, Gorgan Nicolae și Tomeniuc Mihai. Prin harul Domnului, se ridică acest lăcaș de cult, care a fost inaugurat în 1998. În 1990, comunitatea ajunge la 70 de membri botezați. După 1990, biserica are parte de mari binecuvântări – botezuri (13 persoane), precum și activități ale copiilor și tinerilor care Îl laudau pe Dumnezeu în cor și orchestră. Tot în acest an, se constituie Biserica Adventistă Petrova, iar frații care până în 1990 se deplasau la Crasna și-au construit propriul lăcaș de închinare.

Astăzi, biserica este formată din 40 de membri botezați și o grupă de copii. Comunitatea a fost păstorită, începând cu anul 1930 până în prezent, de către următorii pastori: Filip Cionca, Teodor Tătaru, Dumitru Roșca, Grigore Boia, Vasile Pușcașu, Zanfir Damian, Brândzanic Toader, Brândzanic Marian, Blotor Gabriel și Ciurilă Iosif. Membrii bisericii sunt implicați în activități misionare atât în localitatea lor, cât și în cele învecinate – Bistra și Valea Vișeului.

Iosif Ciurilă, pastor în Conferința Transilvania de Nord.

INSULELE SOLOMON

Insulele Solomon reprezintă o țară independentă, formată dintr-un lanț dublu de insule vulcanice și recifuri de corali așezate la nord-vest de Australia, în Oceanul Pacific. Întregul teritoriu este format din 6 insule mari și peste 900 de insule mici. Au fost descoperite în 1568 de către navigatorul spaniol Alvaro de Mendana care, socotind că a găsit locul de unde Solomon își aducea bogățiile, le-a numit Insulele Solomon. Mai târziu, s-a dovedit că presupunerea sa a fost falsă, iar canibalismul și violența au ajuns să fie elementele dominante pentru care acest teritoriu a fost cunoscut în istorie. Capitala țării este la Honiara, întregul teritoriu este de 28 370 km², iar populația este estimată la peste 670 000 de locuitori, care sunt, în marea lor majoritate, creștini, vorbesc peste 60 de limbi și dialecte, locuiesc în zone rurale mici și practică agricultura de subsistență.

Primii misionari adventiști au ajuns în acest teritoriu începând cu anul 1914, dar, fiind un teritoriu divers, unele zone au fost atinse abia în 1950. Totuși în 1920 erau deja peste 1 100 de persoane care participau la Școala de Sabat în peste

17 locuri, ceea ce a făcut ca în 1922 să se deschidă o mică tipografie, iar în 1924 să se organizeze prima școală de pregătire a misionarilor locali. În 1966, s-a deschis pe insula Malaitia primul spital adventist cu o capacitate de 90 de paturi.

În ciuda dificultăților, restricțiilor și a persecuțiilor prezente până astăzi în unele zone, lucrarea a progresat, statisticile oficiale vorbind de peste 10% din populație ca aparținând Bisericii Adventiste. Din rapoartele Conferinței Generale, știm că sunt aproape 49 000 de membri adventiști, care se închină în 191 biserici și 262 de grupe, peste 1 600 de noi membri alăturându-se bisericii prin botez în fiecare an. În septembrie 2016, prim-ministrul țării a participat la aniversarea a 50 de ani de la deschiderea spitalului adventist din Atoifi, elogiind contribuția adusă de misionarii adventiști, care, uneori, au plătit cu viața ca locuitorii de aici să Îl cunoască pe Isus. Din perspectiva sa, spitalul adventist și școala de asistente medicale din cadrul său sunt printre instituțiile medicale de top ale țării.

Adrian Neagu, șef de redacție, Editura Viață și Sănătate.

CEI TREI ÎNGERI DIN APOCALIPSA (1)

RĂMĂȘIȚA ANUNȚĂ SOSIREA CEASULUI JUDECĂȚII, PROCLAMĂ MĂNTUIREA PRIN HRISTOS ȘI VESTEȘTE APROPIEREA CELEI DE-A DOUA VENIRI A LUI. ACEASTĂ PROCLAMARE ESTE SIMBOLIZATĂ PRIN CEI TREI ÎNGERI DIN APOCALIPSA 14

Introducere recapitulativă

În ciclul despre „stâlpii” credinței adventiste, sau despre „vechile pietre de hotar” (*landmarks*), am clarificat mai întâi care este identitatea acestor stâlpi doctrinari, după declarațiile pionierilor, și în special după declarația lui Ellen White din 1888:¹

„După trecerea timpului fixat în 1844, a urmat o perioadă de mari evenimente, care a deschis privirilor noastre uimite:

[1] curățirea sanctuarului, care se desfășoară în cer și care are legătură hotărâtă cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ;

[2] zborul primului, al celui de-al doilea și al celui de-al treilea înger, desfășurând stindardul care poartă inscripția PORUNCILE LUI DUMNEZEU ȘI CREDINȚA LUI ISUS.

[3] Una dintre aceste pietre de hotar, în cadrul acestei solii, a fost templul lui Dumnezeu văzut în cer de către poporul Său iubitor de adevăr, precum și chivotul conținând Legea lui Dumnezeu. Lumina Sabatului poruncii a patra a strălucit puternic pe calea călcătorilor Legii lui Dumnezeu.

[4] Adevărul că cei nelegiuți nu posedă nemurirea este, de asemenea, o altă veche piatră de hotar.

Nu-mi vine în minte un alt punct de credință care s-ar mai putea adăuga sub titlul *vechile pietre de hotar*. Toată această zarvă despre mutarea vechilor hotare este un pericol imaginar.”

Observația noastră de la bun început a fost că aceste „vechi pietre de hotar” nu reprezintă *toată* credința noastră, ci doar patru subiecte majore care ne-au distins și separat de ceilalți adventiști și de ceilalți creștini în primii ani ai apariției mișcării noastre (1844–1850).

De asemenea, am dovedit că înțelegerea doctrinelor noastre nu este statică, asemenea repetării fixe a unei dogme. Experiența istorică a înțelegerii doctrinei este dinamică, adică implică oarecare schimbare legitimă, în cadrul conservării acelei valori fundamentale. Este o credință vie,

întemeiată pe aprofundarea continuă a cercetării individuale și colective, nu un simplu „citat” sau o declarație moartă, care nu permite niciun fel de schimbare. Este o experiență de cercetare biblică necesară fiecărei generații, nu o simplă moștenire teoretică a experienței înaintașilor din 1844.

Am arătat că, în această dinamică a cercetării doctrinelor Bibliei, afirmațiile divin inspirate ale lui Ellen White sunt folositoare și necesare, ca ajutor și îndrumare, dar nu pot avea în mod legitim ultimul cuvânt; nu pot egala și nu pot depăși autoritatea Sfintei Scripturi. Există vraci duhovnicești care încearcă să trateze biserica și lumea cu un amalgam de citate pe care ei cred că le-au înțeles. Ca ornament sacru, sau pentru efect magic, apare și câte o referință biblică (greșit înțeleasă și aceea!), dar argumentația autoritară este scoasă din scrierile Spiritului Profetic, nu din Cuvântul lui Dumnezeu. Pionierii noștri, inclusiv Ellen White, au recunoscut Biblia ca fiind singurul nostru crez, singura temelie a credinței noastre. Acesta este un motiv în plus pentru care înțelegerea „stâlpilor” credinței nu trebuie să se întemeieze exclusiv pe „așa spune Ellen White”.

În numerele anterioare ale revistei, am prezentat istoria doctrinei judecății de cercetare, sau doctrina sanctuarului, cum mai este numită. Începând cu acest număr, prezentăm subiectul „în-treitei solii îngerești”.

I-a abandonat biserica pe „cei trei îngeri”?

Mărturisirea de credință adventistă susține întreita solie îngerească. La articolul 13, sub titlul „Rămășița [Bisericii universale] și misiunea ei”, citim:²

Biserica este alcătuită din toți cei care cred cu adevărat în Hristos. Dar în ultimele zile, un timp de apostazie foarte răspândită, o rămășiță a fost chemată ca să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Această rămășiță anunță sosirea ceasului judecății, proclamă mântuirea prin Hristos și vestește apropierea celei de-a doua veniri a Lui. *Această proclamare este simbolizată prin cei trei îngeri din Apocalip-*

sa 14, este concomitentă cu lucrarea judecării din cer și are ca rezultat o lucrare de pocăință și reformă pe pământ. Fiecare credincios este chemat să aibă o parte personală în această predicare mondială (Daniel 7:9-14; Isaia 1:9; 11:11; Ieremia 23:3; Mica 2:12; 2 Corinteni 5:10; 1 Petru 1:16-19; 4:17; 2 Petru 3:10-14; Iuda 3, 14; Apocalipsa 12:17; 14:6-12; 18:1-4). (Sublinierea noastră)

Chiar și Wikipedia confirmă că adventiștii susțin în continuare mesajul celor trei îngeri.³ Nu numai că adventiștii susțin acest mesaj, ci îl și predică. Dar predica bisericii nu este o simplă repetare a cuvintelor din Apocalipsa. Biserica predică principiile care sunt cuprinse în mesajul celor trei îngeri: Evanghelia veșnică, Poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus, ceasul judecării, adevărata închinare, facerea lumii, Sabatul, deosebirea față de lume etc. Aceste principii sunt prezente la fiecare evanghelizare și sunt continuate apoi prin lecțiile de cateheză, prin predici, la Școala de Sabat, prin literatura bisericii, prin presă etc.

Această predicare a soliei celor trei îngeri nu este însă pe gustul așa-numiților „adventiști istorici”, care formează câteva grupuri dezbinat, după modelul „reformiștilor” de altădată. Ei ar dori ca mesajul bisericii să nu fie evanghelic, hristocentric și întemeiat pe Biblie, ci să fie legalist, ferocentric și bine împănate cu citate (selective!) din Spiritul Profetic. Acești papagali, care au învățat cântecele corbilor de dincolo de baltă, profund nemulțumiți de mesajele bisericii, și-au făcut ca principală profesiune de credință condamnarea radicală și dură a catolicilor. Acest tip de strigare este numită de ei glasul „cei trei îngeri”. Dacă biserica nu strigă pe același ton, ei o acuză că ar fi făcut un pact secret cu adversarii.

Asemenea acuzații dovedesc atât ignoranță, cât și predispoziție conspiraționistă, răutăcioasă. Când cineva îți acuză părinții, soția sau copiii, nu te grăbești să crezi până nu verifici foarte bine. Și chiar după ce ai verificat, înclinația naturală este de a găsi orice motiv pentru a respinge acuzațiile. Așa se întâmplă când iubești. Dar când este acuzat cineva care deja nu-ți plăcea, accepți ușor acuzațiile, cu plăcere malițioasă, felicitându-te că ai avut intuiții corecte. Așa se întâmplă când nu iubești. Aceasta este dragostea acelor croncănitori, care se exprimă adesea cu „our beloved Church” (iubita noastră biserică!), dar sunt gata să creadă orice zvon nefavorabil bisericii.

Este adevărat că biserica ar trebui să fie mult mai atentă cu semnificațiile profunde ale întrei-

tei solii. De asemenea și în ce privește învățarea și predicarea adevărului întreg. Niciun pastor nu poate neglija explicarea profețiilor sau mesajele Spiritului Profetic aplicabile timpului nostru. Oriunde sunt evitate mărturiile se infiltrează un evangelicalism ieftin și o stare de apostazie vecină cu secularismul.

Cei care cred în idealul unei religiozități „respectabile”, fără „excese” și fără culoare confesională, profesează un secularism poleit cu „Doamne ajută!”, un laodiceanism călău, care nici nu încălzește, nici nu astâmpără setea. Există, din nefericire, apostoli care nu și-au însușit mesajul adventist, sau care l-au înțeles greșit, într-un spirit fanatic, apoi l-au abandonat complet, devenind propovăduitorii unei evanghelii populare, care evită datoria față de Dumnezeu. Cu toate acestea, este nedrept să fie blamată biserica pentru că unii nu mai predică întreita solie. Dacă zeloții nu au alt mesaj decât papofobia și sfințirea prin spanac, atunci este de așteptat ca alții să se ducă în extrema opusă, predicând cea îndreptățire numai prin credință și prin reticență față de fapte.

Așa cum reiese din Apocalipsa 14:6-12, solia celor trei îngeri reprezintă mesajul pe care biserica îl adresează lumii întregi. Ellen White confirmă:

„Hristos vine a doua oară cu putere, spre mântuire. Pentru a-i pregăti pe oameni pentru acest eveniment, El a trimis mesajul primului înger, al celui de-al doilea și al celui de-al treilea. *Acești îngeri reprezintă pe cei care primesc adevărul și, cu putere, deschid Evanghelia înaintea lumii.*”⁴ (Sublinierea noastră)

Cui predică însă criticii treisoliști? Ei predică bisericii, pentru că în fața lumii nu poți veni doar cu gogoloi de citate și cu vaiete împotriva bisericii, și pentru că de la lume nu te aștepti să-ți binecuvânte buzunarele. Uneori, ei se adresează și lumii, în mod specific cu stridențe împotriva catolicilor și ecumeniștilor, anatimizându-i pentru păcatele viitoare. Și se laudă că nu sunt autorizați „de oameni”, ci numai de Dumnezeu.

Emblema bisericii

Criticii despre care vorbim aduc ca argument faptul că biserica și-a schimbat emblema, renunțând la simbolul celor trei îngeri și adop-

BISERICA AR TREBUI SĂ FIE MULT MAI ATENTĂ CU SEMNIFICAȚIILE PROFUNDE ALE ÎN TREITEI SOLII. DE ASEMENEA ȘI ÎN CE PRIVEȘTE ÎNVĂȚAREA ȘI PREDICAREA ADEVĂRULUI ÎNTREG. NICIUN PASTOR NU POATE NEGLIJA EXPLICAREA PROFEȚIILOR SAU MESAJELE SPIRITULUI PROFETIC APLICABILE TIMPULUI NOSTRU.

tând simbolul actual, „ecumenic”, cu „crucea răsturnată”, la îndemnul presupușilor „iezuiți infiltrați”. O întregă isterie s-a lătit pe internet, în engleză, în română și în diverse limbi, pe tema aceasta. Este ca și cum Diavolul încearcă să contrafacă „marea strigare”, prefăcând-o într-un mare răcnet fratricid.

Care grup de credincioși vestește astăzi lumii solia? Cei care afișează peste tot, în mod ostentativ, emblema celor trei îngeri, susținând că ei sunt adevărații adventiști? Sau mai degrabă cei care în unire, dragoste și adevăr afișează simbolul Bibliei deschise, cu crucea lui Hristos în centru, din care țâșnește flacăra Duhului Sfânt în trei fâșii, simbolizând întreita solie, care trebuie să învăluie întreg pământul?

Dar criticii nechemați nu numai că predică doar bisericii, repetând citate, ci demonizează motivele pentru care biserica a optat pentru noua emblema și răstălmăcesc semnificația simbolurilor. Oamenii aceștia nu au nicio cădere să judece, deoarece nu sunt bine informați, nici buni observatori. Crucea din mijlocul emblemei noastre nu este răsturnată, ci ei judecă răsturnat.

Văzută din interiorul bisericii, vechea emblema pare mai simplă și mai elocventă, dar, din afară, nu este clar dacă e vorba de un „cult” al îngerilor sau de o firmă de aviație. Nu apare în ea Scriptura, care este temeiul credinței noastre, nici Crucea – singura realitate cu care se poate lăuda un creștin, singura speranță de mântuire. O emblema ca jertfa lui Cain?

Spunând acestea, nu demonizăm vechea emblema. Unele instituții și organizații ale bisericii folosesc embleme cu cei trei îngeri. Dar emblema care ne reprezintă pe toți, ca biserică, este cea recomandată de Conferința Generală și acceptată de organizație pe toate meridianele. A bombăni împotriva acestui simbol sau a afișa public un alt simbol înseamnă a declara că nu dorești să faci corp comun cu biserica. Nu ne mirăm că adventiștii disidenți afișează alte embleme, ca și separatiștii.

Noua emblema este mai completă, mai elocventă, mai frumoasă și mai reprezentativă. Toată supărarea cărcotașilor este că ea reprezintă biserica organizată, comunitatea de credință, biserica celor care sunt în viață astăzi, în timp ce ei cred că se raportează numai la Dumnezeu și la morți. Dar biserica este și o instituție, nu doar o frățietate amorfă.

Cine a avut dreptul să producă prima emblema a avut dreptul s-o producă și pe a doua. Nu a existat o poruncă din partea lui Dumnezeu, sau

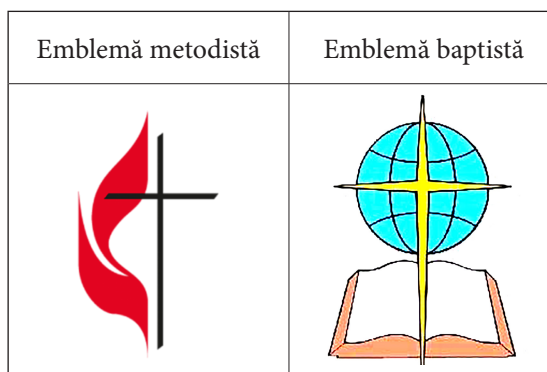
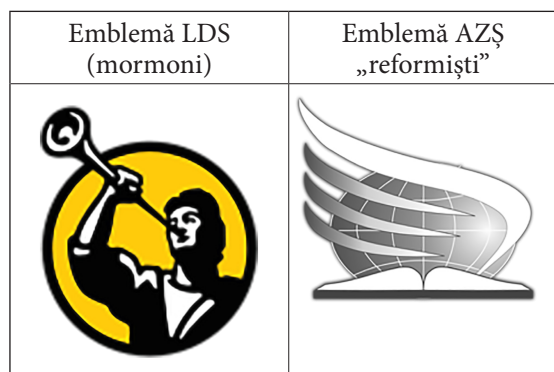
vreun sfat al Spiritului Profeteții, ca biserica să-și facă o emblema. Atât emblema anterioară, cât și cea actuală au fost inițiative rezonabile ale conducerii bisericii. A contesta simbolul identității, misiunii și mesajului nostru, așa cum este înțeles el astăzi, înseamnă a fi un adevărat infiltrat.

Cu ce ar fi mai sfânt desenul celor trei îngeri decât desenul flăcării întreite? Adesea, cei trei îngeri sunt atât de schematizați, încât par trei avioane de hârtie sau alte obiecte zburătoare neidentificate. Iar trâmbițele, de unde apar, dacă în text nu există? Și de unde știu criticii nostalgici cum arată un înger, ca să-l deseneze corect? Cu câte aripi, cu câți ochi, câte mâini și picioare etc.? Biblia spune că îngerii sunt „duhuri slujitoare” (Evrei 1:14). De aceea le punem aripi, numai ca simbol al faptului că sunt spirite, fiindcă, în realitate, aripile nu le-ar folosi la nimic. Dar dacă Dumnezeu Își face slujitori și îngeri din flăcări de foc (Evrei 1:7), atunci ce mare vai că biserica îi reprezintă azi pe cei trei îngeri printr-o flăcără întreită, care iese din centrul Scripturii deschise, mai precis din Cruce, înconjurând apoi globul terestru?

Extremismul religios însă face casă bună cu critica și cu lipsa de har. Deci problema nu este la emblema, ci la extremă.

ÎN EMBLEMA AZȘ OFICIALĂ, CELE TREI SOLII APAR ÎNTR-O LEGĂTURĂ MAI STRĂNSĂ ȘI IZVORĂSC DIN CRUCE ȘI DIN BIBLIE, ELE FIIND LUCRAREA DUHULUI SFÂNT.

Emblema tradițională	Emblema AZȘ oficială
	
Emblema AZȘ (disidenți)	Emblema AZȘ (disidenți)
	
Emblema TV Redavenir (D. Gates)	Emblema tineret AZȘ
	

CEI TREI ÎNGERI FORMEAZĂ O SINGURĂ MIȘCARE ȘI AU UN MESAJ UNITAR. EI SUNT TREI ȘI TOTUȘI SUNT UNA ÎN MĂRTURISIREA LOR (1 IOAN 5:8), AȘA CUM ISUS SE RUGA ÎN IOAN 17, REFLECTÂND DUMNEZEIREA ÎN ACELAȘI TIMP, ÎN OPOZIȚIE DESCHISĂ CU CELE TREI FORȚE ALIATE (BALAURUL, FIARA ȘI FALSUL PROFET) DIN APOCALIPSA 13, CARE FORMEAZĂ BABILONUL.

Ușor se poate observa că noua emblemă nu este ecumenistă. Ea se adresează lumii creștine folosind un limbaj convențional cunoscut, așa cum și Templul de la Ierusalim și sistemul jertfelor aveau anumite lucruri în comun cu templele și ritualurile păgâne, deoarece Dumnezeu a dorit să vorbească lumii întregi prin aceste simboluri. Biblia deschisă, crucea și globul apar în emblema baptistă, crucea și flacăra apar și în emblema metodistă, dar pe emblema noastră apar toate acestea la un loc, iar flacăra Duhului este întreită, pentru a simboliza mesajul unit al celor trei îngeri. Spre deosebire de vechea emblemă, cele trei solii apar într-o legătură mai strânsă, și izvorăsc din Cruce și din Biblie, ele fiind lucrarea Duhului Sfânt. O mai bună emblemă nu se putea realiza.

Unii dintre criticii care fac mare caz de emblema celor trei îngeri afișează de fapt patru îngeri, sau patru solii, combinând scena din Apocalipsa 14:6-12 cu cea din Apocalipsa 18:1-5. Privind o asemenea emblemă, un credincios ortodox, evanghelic sau catolic nu va înțelege nimic.

Trei solii sau una singură?

Textul biblic al mesajului celor trei îngeri este următorul (Apocalipsa 14:6-12):

Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evangheligie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului

– oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor. ⁷ El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

⁸ Apoi s-a alăturat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrâului ei!”

⁹ Apoi s-a alăturat un alt înger, al treilea, care a strigat tare: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, ¹⁰ va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în potirul mâniei Lui. Va fi chinuit în foc și pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.

¹¹ Fumul chinului lor se va înălța în vecii vecilor. Zi și noapte nu vor avea odihnă cei ce se închină fiarei și chipului ei, și oricine primește semnul numelui ei! ¹² Aici se dovedește statornicia sfinților care țin poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus.

Din citirea textului biblic rezultă că, deși este vorba de trei îngeri, aceștia nu au trei solii (mesaje) separate, ci o singură solie. De aceea noi folosim frecvent expresia „întreita solie îngerească”. Este aceeași solie, pentru că se referă la același subiect. Și ceea ce primul începe, al treilea termină.

Primul înger cheamă lumea la adevărata închinare, în contextul judecății care deja a început, referindu-se la Dumnezeu Creator, în cuvintele poruncii Sabatului din Decalog. Al treilea înger avertizează împotriva falsei închinări, implicând diverse elemente ale cultului universal al „fiarei”, care urmează să fie instituit în ultimele zile ale lumii, potrivit scenariului profetic din Apocalipsa 13. Și acest înger se referă la judecata lui Dumnezeu, la faza ei executivă.

Cuvântul celui de-al doilea înger nu este un strigăt tare, ca al tovarășilor lui, ci este doar un cuvânt spus. Și, la prima vedere, pare să nu ai-

bă legături cu subiectul mesajului celorlalți doi îngeri, doar anticipând scenele despre crimele și pedeapsa Babilonului din Apocalipsa 16:19–19:2-3. Vom dovedi, în următorul număr al revistei, că „Babilonul” la care se referă al doilea înger este alianța acelor puteri din Apocalipsa 12–13, care instituie cultul popular condamnat de ceilalți doi îngeri.

Un alt argument că cei trei îngeri sunt uniți și au același mesaj este faptul că Ioan folosește, în greacă, verbul *akolouthéo* (a însoți pe cineva, a se alătura, a urma pe cineva), de unde provine și cuvântul *acolit* (însoțitor, părtaș, complice). Acesta este cuvântul folosit cu privire la ucenicii care Îl însoțeau pe Isus. Cei trei îngeri nu trec pe cer unul după altul, cum trec trenurile prin gară, ci al doilea se alătură primului, îl însoțește, se unește cu primul, îl urmează, îi devine părtaș, urmaș, ucenic, așa cum Ioan și Andrei l-au urmat pe Isus, iar Iacov, Petru și Filip li s-au alăturat.

Cei trei îngeri formează o singură mișcare și au un mesaj unitar. Ei sunt trei și totuși sunt *una în mărturisirea lor* (1 Ioan 5:8), așa cum Isus Se ruga în Ioan 17, reflectând Dumnezeirea în același timp, în opoziție deschisă cu cele trei forțe aliate (balaurul, fiara și falsul profet) din Apocalipsa 13, care formează Babilonul.

Înainte de ceea ce spun cei trei îngeri, contează ceea ce sunt ei și ceea ce se vede la ei. Ei sunt un exemplu pentru o mișcare apatică și confuză, ruptă în trei mari orientări: ultraconservatori, care trag cât pot spre dreapta; liberali pseudo-evangelici și secularizați, care trag cât pot spre stânga; și cuminții credincioși de centru, care ne ferim că nu suntem nici așa, nici altfel. Cei trei îngeri sunt modelul misiunii noastre, misiune care începe cu privilegiul și datoria de a fi una, în același Duh și cu aceeași solie.

În numerele următoare ale revistei, veți putea urmări explicații amănunțite despre solia celor trei îngeri, ce înseamnă Babilon, cultul fiarei (cu chipul, semnul, numele și numărul ei) și soarta celor care nu acceptă întreita solie. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

¹ Ellen G. White, *Sfaturi pentru scriitori și editori*, 30.2; sublinierile noastre.

² 28 *Fundamental Beliefs*, Seventh-day Adventist Church, 2015:6. www.adventist.org/fileadmin/adventist.org/files/articles/official-statements/28Beliefs-Web.pdf

³ Vezi https://en.wikipedia.org/wiki/Three_Angels'_Messages.

⁴ Ellen G. White, *Letter 79*, 1900; *Bible Commentary* vol. 7: 978.

TOAMNĂ CU BINECUVÂNTĂRI LA GHEORGHE DOJA

În toamna anului 2016, mai mult ca oricând, Dumnezeu a dăruit Bisericii Adventiste din Gheorghe Doja, jud. Ialomița, un paner plin cu binecuvântări. Aliniindu-se inițiativei Conferinței Generale privind anul misionar 2016–2017, „România pentru Hristos!”, comunitatea locală a alcătuit un program misionar bogat, în care a inclus o serie de activități care de care mai atractive. Astfel, comunitatea a beneficiat de prezența mai multor invitați speciali, care au adus o atmosferă de redeșteptare și implicare totală.

Studiu și consacrare prin rugăciune

Evenimentele au demarat în perioada 1–15 octombrie 2016, când frățietatea din Gheorghe Doja s-a unit pentru studiu și consacrare prin rugăciune, într-un gând și un spirit. În fiecare seară, I-au cerut ajutorul Duhului Sfânt pentru putere și dorință de implicare totală în acest an misionar. La jumătatea acestei perioade, în Sabatul din 7–8 octombrie 2016, fratele Teodor Huțanu, ca invitat special, prin mesajul său, a întărit nevoia, dorința și decizia de consacrare totală a fiecărui membru.

Rugăciune de mijlocire și misiune: „Vino Acasă!”

Vineri și sâmbătă, 4–5 noiembrie 2016, biserica locală a avut parte de o dublă binecuvântare. Un alt invitat special, fratele Petre Teofil, a adus în prim-plan amintiri de pe vremea când a slujit ca pastor în Gheorghe Doja. Localul bisericii a devenit neîncăpător, căci o mulțime de alți „invitați speciali” au dorit să se bucure împreună cu noi.

Timp de 6-7 săptămâni, într-o atitudine de rugăciune, au fost căutate, nume cu nume, cele 128 de persoane care în anii trecuți au avut, într-un fel sau altul, o legătură mai apropiată cu Biserica Adventistă. Prin intermediul unui apropiat, fiecare a fost invitat la programul „Vino Acasă!”, oferindu-i-se și o scrisoare de suflet, personalizată. Și, slavă Domnului, câțiva au venit definitiv.

Între adevăr și minciună

Despre felul cum poate transforma Dumnezeu viața unui om care timp de zece ani a slujit cu credințioasă în Biserica Ortodoxă, a cărei doctrină îi era întipărită în toată ființa și pentru apărarea căreia ar fi fost în stare de orice, despre toate acestea a vorbit fratele Cristi Negrice, din

Vălcănești, jud. Prahova, fost preot ortodox.

Experiențele prin care a trecut timp de ani de zile au fost ca un balsam binefăcător atât pentru membri, cât și pentru oaspeți și invitați, care au făcut ca biserica să devină neîncăpătoare.

„Pentru o vreme ca aceasta!” – prezentări biblice

Godfrey Ngirishi a susținut o serie de prezentări biblice în prima săptămână a lunii decembrie 2016. Scaunele suplimentare adăugate pe toată lungimea culoarului bisericii au fost insuficiente. Sfârșitul seriei a fost marcat de oficierea unui botez și patru suflute au încheiat legământ cu Domnul.

În același timp, am beneficiat și de instruire pentru lucrare personală. Ajuțați și de un grup din comunitatea Glodeanu Sărat, jud. Buzău, și pentru o zi și de un grup din biserica Topraisar, jud. Constanța, în perioada Săptămânii de Rugăciune, frățietatea și-a început activitatea misionară dimineața la ora 6, la biserică. După un timp consistent de rugăciune și studiu, a urmat activitatea de teren și, într-o săptămână, localitatea Gheorghe Doja a fost vizitată din casă în casă, aproape în întregime. În fiecare zi, după încheierea activității pe teren, echipele de lucru se reîntâlneau la biserică, în vederea rugăciunii.

După două luni de preocupare în vederea rugăciunii de consacrare și mijlocire, de căutare a celor care au mai avut legătură cu biserica, după lucrare asiduă din casă în casă, nu mică ne-a fost mirarea de a vedea suflute prețioase care vin și rămân, încununată cu decizia a 14 persoane de a încheia legământ cu Dumnezeu, cu ocazia unui botez viitor. Domnul să fie lăudat! ■

Au consemnat **Gabriel Kadar**, pastor în Conferința Muntenia, și **Florin Gheorghe Văduva**, Biserica Adventistă Gheorghe Doja, județul Ialomița

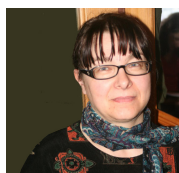

ȘTIAȚI CĂ...

... circuitul apei în natură a fost creat de Dumnezeu și este descris în Biblie în Iov 36:27?

„Căci El trage la El picăturile de apă, le preface în abur și dă ploaia, pe care norii o strecoară și o picură peste mulțimea oamenilor.”

MIELUSEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

ADEVĂRAT SAU FALS

Încercuiește răspunsul corect:

1. Mama lui Ismael se numea Agar.	A	F
2. Nevasta lui Lazăr era Maria.	A	F
3. Ucenicul Silva a fost ales în locul lui Iuda.	A	F
4. Pe Ilie l-au hrănit corbii.	A	F
5. Naum era din Elcos.	A	F
6. Țadoc era preot.	A	F
7. Isus a avut frați.	A	F
8. Ioan Botezătorul era din neamul lui Isus.	A	F
9. Fiii lui Iosif erau Manase și Iuda.	A	F
10. Adam era fratele lui Lot.	A	F

PLANTE DIN BIBLIE

Găsește în careul de mai jos 10 plante amintite și în Biblie.

Indicii – Matei 13:31,32; Isaia 41:19; Numeri 11:7; Psalmii 45:8; Cântarea cântărilor 4:14; Luca 15:16; Cântarea cântărilor 4:13,14; Geneza 43:11; Osea 14:6; Matei 6:28; Matei 23:23.

D	U	L	M	I	T	U	B	A	Z	S
F	I	R	E	G	O	A	L	O	E	G
S	C	O	R	T	I	S	O	A	R	A
C	O	R	I	A	N	D	R	U	V	B
N	I	V	A	S	O	F	R	A	N	O
E	S	U	M	U	S	T	A	R	B	N
M	A	S	L	I	N	C	R	I	N	I
C	E	M	I	G	D	A	L	O	P	L
Z	M	E	N	T	A	P	J	G	K	N
X	V	O	F	R	O	S	C	O	V	E

Matei 23:23 – menta
 Matei 6:28 – crini
 Osea 14:6 – măslinul
 Geneza 43:11 – migdal
 Cântarea cântărilor 4:13,14 – sofran
 Luca 15:16 – roșcove
 Cântarea cântărilor 4:14 – scorțișoară
 Psalmii 45:8 – aloë
 Numeri 11:7 – corandru
 Isaia 41:19 – ulmi
 Matei 13:31,32 – muștar

E	O	V	E							
				A	L	O	E			
				L	I	M	E	N	T	A
				A	L	I	G	D	A	L
				I	N	C	R	I	N	I
				R	I	N	C	R	I	N
				A	R	A				
				R	A	N				
				A	N	D	R	U	V	B
				A	R	A				
				E						

Răspunsuri:

UN MINUT DE RUGĂCIUNE

În luna Chișleu, în al douăzecilea an, pe când eram în capitala Susa, a venit Hanani, unul din frații mei, și câțiva oameni din Iuda. I-am întrebat despre iudeii scăpați, care mai rămăseseră din robie, și despre Ierusalim. Ei mi-au răspuns: «Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo, în țară, în cea mai mare nenorocire și ocară; zidurile Ierusalimului sunt dărâmate, și porțile sunt arse de foc.» Când am auzit aceste lucruri, am șezut jos, am plâns și m-am jelit multe zile. Am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor” (Neemia 1:1-4).

Evenimentul se petrece în luna decembrie a anului 445 î.Hr., în cel de-al douăzecilea an al domniei lui Artaxerxes, pe când Neemia era paharnicul împăratului, și reprezintă primul contact pe care Neemia îl are cu exilații întorși din robie. Delegația este condusă de Hanani, fratele de corp al lui Neemia, probabil din dorința de a oferi greutate și credibilitate acesteia.

Tabloul sumbru al descrierii cetății, care nu mai avea ziduri și nici porți, îl zguduie puternic pe Neemia. El, care trăia într-o cetate cu ziduri înalte și porți bine ferecate, înțelegea foarte bine starea disperată în care se aflau compatrioții săi. În vremea aceea, o cetate fără ziduri și fără porți nu putea fi numită cetate. Aceasta semăna mai degrabă cu un cimitir decât cu o cetate. Neemia realizează foarte bine implicațiile multiple și negative pe care le avea asupra cetății și locuitorilor ei această stare de lucruri.

Neemia a fost atât de afectat de aceste vești care prezentau umilința la care erau supuși frații lui, pentru că acestea întreceau cu mult cele mai mari temeri ale sale. Inima lui a început să vibreze, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Deși trăia la curtea regală, bucurându-se de toate privilegiile acesteia, Neemia se identifică cu poporul său. Părinții lui trăiseră în Ierusalim, dar el se născuse aici. Cu toate acestea, el plânge ca și când ar fi unul dintre cei care trăiau între acele ziduri dărâmate și acele porți arse de foc. Nu știm cât a durat jalea lui, dar Biblia spune ca a durat „multe zile”.

Pentru că postul era ceva obișnuit în vremea captivității, Neemia își pune deoparte patru luni

de zile în care postește pentru cetate. El cere intervenția lui Dumnezeu, conștient fiind că fără aceasta cetatea era condamnată la piere. În urma rugăciunii și a postului, Neemia înțelege că, dacă exista o persoană care putea face ceva pentru cetate, această persoană se numea Neemia. În ciuda riscurilor, decide să-i împărtășească împăratului povara sufletului său, dar și planul de a merge personal să refacă cetatea.

Așteaptă ziua în care împăratul era însoțit de împărăteasă, pentru că prezența ei mărea șansele de reușită. Înaintea împăratului vorbește despre morminte, deși nu acestea îl interesau, dar o face pentru că poporul din care făcea parte monarhul pune un mare accent pe morminte. După ce îl ascultă, împăratul îl surprinde printr-o întrebare foarte scurtă, care cerea un răspuns rapid și la fel de scurt. Acesta îl întreabă: „Ce ceri?”

În acest moment atât de important se află frumusețea întregului pasaj biblic, care este o lecție formidabilă pentru fiecare dintre noi. Împăratul întreabă scurt: „Ce ceri?” și așteaptă un răspuns exact și prompt. Dar, acolo, în fața lui, Neemia nu se grăbește. Încalcă orice regulă de politețe și de etichetă a curții și, în loc să răspundă împăratului, Neemia face altceva.

Biblia spune: „Și împăratul mi-a zis: «Ce ceri?» Eu m-am rugat Dumnezeului cerurilor” (Neemia 2:4). Extraordinar! Venise momentul mult așteptat și cu toate acestea nu se grăbește, ci se roagă. Deși se rugase patru luni, se roagă din nou. Pentru omul firesc ar fi fost de ajuns cele patru luni, dar pentru omul rugăciunii nu. Știa foarte bine ce dorea să-i spună împăratului, dar avea nevoie să-i mai spună ceva lui Dumnezeu. Îl lasă pe monarh să aștepte pentru... un minut de rugăciune. Cât de multe lucruri s-ar schimba în viața noastră, dacă în cele mai importante momente am pune deoparte un minut de rugăciune! ■

George Pîrlitu este președintele Conferinței Muntenia.

**PAGINA
PREȘEDINTELUI
GEORGE
PIRLITU**

**CÂT DE MULTE
LUCRURI S-AR
SCHIMBA ÎN
VIAȚA NOASTRĂ,
DACĂ ÎN CELE
MAI IMPORTANTE
MOMENTE AM
PUNE DEOPARTE
UN MINUT DE
RUGĂCIUNE!**

Președintele Ted Wilson în misiune, alături de membrii Bisericii Adventiste

mai 2014

Manila, Filipine: evanghelizări publice în 76 de biserici și alte locuri, peste 3 100 de persoane s-au botezat doar în capitală, ca rezultat al lucrării membrilor în grupe mici și din casă în casă.

mai 2015

Zimbabwe: mii de voluntari au oferit studii biblice. Într-un singur oraș – Chitungwiza – s-au implicat peste 1 000 de membri, care au oferit 9 000 de studii biblice din casă în casă; 5 043 de persoane au absolvit cursurile de Biblie și 1 085 dintre ei s-au botezat.

mai 2016

Rwanda: evanghelizări publice în 2 200 de biserici și săli publice.

februarie 2017

România pentru Hristos
Fii gata de start!

